

CADAVER

Quæ sint determinantia ad accidentia cadaveris? iv, 84, b-85, b et inde.

Quare magis cadaver hominis dicitur corpus hominis quam ignis generatus ex aere corpus aeris? iv, 96, b

Forma cadaveris unde dicitur forma putredinis? iv, 96, b.

Quare cadaver non est statim dissimile corpori vivo? iv, 100, a.

CALIDUM, CALOR

In generatione substantiæ, alia est actio caloris ut accendens est, et alia ut est instrumentum formæ substantialis. i, 205, b.

Calor separatus haberet virtutem ad producendum omnes effectus caloris. iv, 18, b-19, a = v, 186, a.

Utrum calidum et frigidum in mixto sint duæ qualitates, et similiter humidum et siccum? iv, 332, b-338, b et inde.

Quæ sit actio caloris, et quæ ejus ut est instrumentum animæ? iv, 339, a.

CARO

Caro est medium in sensu tactus. iii, 297, a.

Quælibet caro abscisa, si cito reunatur, iterum vivificatur ab anima; et quomodo ibi sit vel non sit reditus a privatione ad habitum naturaliter? iv, 98, a et b.

Utrum ex carnis morbida qualitate causetur in anima peccatum originale? iv, 335, b, in fine-345, a.

A carne infecta causatur peccatum originale in anima. iv, 349, b.

Corruptio carnis, ex primo parente proveniens, est naturalis et moralis diversimode. iv, 349, b-350, a.

Magis per semen quam per carnem jam perfectam inficitur anima. iv, 350, b.

Utrum caro inficiatur peccato per semen infectum? iv, 352, b-355, b et inde.

Infectio carnis ex peccato originali procedens, quid? iv, 355, a.

In semine et in carne patris, non autem in semine matris aut in carne prolis, est virtus activa, causativa peccati originalis. iv, 355, b-356, b-357, a.

Prius in carne quam in anima est infectio peccati originalis. Quis sensus? iv, 356, b.

Caro prolis inficitur animam, dum introducit, non quidem effective, sed defective. iv, 357, b.

Materia carnis quæ fuit de veritate humanæ naturæ in diversis, ad quem pertinebit, tempore resurrectionis? vii, 60, a et inde.

CAUSA

In causis efficientibus non est processus in infinitum; sed est devenire ad unam primam. i, 164, b.

Ab eo cui nihil est causa essendi, omnia alia sunt causata. i, 165, a et b.

In quonam sensu primum in unoquoque genere est causa omnium ejusdem generis? i, 167, a = iv, 47, a.

Non solum ex necessitate causarum præcedentium rem, sed etiam ex necessitate finis, procedit quod res non sint a casu, sed sint ab intelligentia agente propter finem. i, 167, b.

Omne quod habet causam finalem, habet causam efficientem. i, 168, b et inde = iii, 30, a.

Quomodo intelligatur verbum Commentatoris, xii, *Metaph.*, com. 44, quod inter primam causam et alias intelligentias non est causa et causatum? i, 169, b-170, a.

Ejusdem effectus non est duplex causa immediata, nisi diversimode, vel nisi tales causæ sint subordinatæ, vel voluntariæ. i, 267, b et inde = ii, 438, a = iii, 80, a et b-82, b = iv, 179, b-180, a = vii, 15, b.

Remota causa secunda, remanet prima. In quo ordine causarum hoc intelligatur? ii, 24, b.

Quando aliquid convenit causæ et causato æquivoce, non oportet quod prius conveniat formaliter causæ. ii, 163, a.

Quandoque causam effectivam et quandoque causam formalem designat præpositio *per*. ii, 163, b.

Non omne constituens est causa constituti, ut in divinis. ii, 223, b.

Multum interest esse causam formalem alicujus, et esse id quo aliquid est formaliter tale. ii, 241, a.

In divinis non competit nomen causæ. ii, 272, a.

Non est necesse causam instrumentalem esse nobiliorem suo effectui æquivoco. ii, 359, b.

Causa totalis est perfectior suo effectui, non autem partialis semper. ii, 364, a.

Forma, ut forma, non dicit causam activam. ii, 396, a et b.

A prima causa aliquid contingenter evenire potest immediate. ii, 439, b.

A prima causa nullus effectus evenit contingenter, isto modo quod possit ordinem ejus exire. ii, 441, b et inde.

Differentia inter causam universalem et particularem. ii, 441, b.

Causa prima, aut ejus actio, nullo modo debet dici contingens, sed libera. ii, 446, a.

Si causa est contingens, oportet et ejus effectum esse contingentem; sed non necessario e converso. ii, 446, b.

Quomodo aliquid fiat a causa prima necessario vel non, mediante vel non mediante causa secunda? ii, 447, a = iii, 82, b.

Quæ causa necessaria non impedibilis inducat necessitatem in effectui, et quæ non? ii, 469, a.

In potestate causæ secundæ, non tanquam causæ *per quam*, sed *sine qua non*, est respectus solutionis Dei ad creaturas. ii, 590, b-591, a.

Causa producens non per motum potest non præcedere suum effectum. iii, 2, b.

Causa in actu dupliciter. iii, 48, b.

Posita causa sufficiente, ponitur effectus. Quis sensus? iii, 49, a.

Causa secunda non agit nisi in virtute primæ. iii, 81, a-82, a.

Alio modo causa prima, alio modo causa secunda ad effectum concurrunt. iii, 83, a.

Causæ secundæ nullo modo potest convenire creatio. iii, 84, b et inde-105, b.

Quidquid est secundum aliquam naturam tantum, non potest esse causa illius naturæ. iii, 86, b.

Nulla causa secunda effectum producit aut producere potest nisi per motum. iii, 100, b.

Quomodo diversimode et quo ordine concurrent ad effectum quatuor causæ? iii, 101, a.

Cur causa secunda dicitur instrumentum primæ? iii, 101, b.

Causa efficiens duplex ex parte effectus, et duplex ex parte causæ. iii, 101, b = vi, 3, b.

Causa instrumentalis quandoque pertingit usque ad ultimum effectum causæ principalis, quandoque non, sed solum disponit. iii, 101, b, in fine-102, a.

Causa secunda particulat et determinat esse. iii, 102, b.

Ratio causæ efficientis accedit mensuræ. iii, 193, b.

In triplici genere causæ anima est causa corporis. iii, 280, a.

Quidquid realitatis absolute est in effectui a causa formali, est etiam a causa efficiente. iii, 484, b.

Non est inconveniens esse a diversis causis effectus ejusdem rationis. iv, 91, b.

Ex hoc quod forma dat esse subjecto non sequitur quod sit causa efficiens ejus. iv, 149, a.

Diversæ causæ possunt corrumpere unum effectum numero, non autem producere. iv, 179, b.

In causis essentialiter ordinatis non est processus in infinitum. Quis sensus? iv, 180, a.
 Causa efficiens et materialis non coincidunt in ideam numero. Quis sensus? iv, 221, a-228, b.
 Causa aliquid movens multipliciter. iv, 231, b.
 Utrum aliqua creatura possit esse causa totalis respectu sui effectus? iv, 237, b-251, b.
 Quomodo aliqua causa naturalis possit concurrere ad productionem contrariorum in eodem passo? iv, 240, a.
 Solum in genere causae materialis, creatura potest esse causa totalis; in genere autem efficientis implicat. iv, 251, b.
 Causarum alia per se, alia per accidens. iv, 327, b.
 A causa spirituali potest causari effectus corporalis. iv, 350, a.
 Causa duplex: videlicet principalis, et instrumentalis. iv, 356, a.
 Causa per accidens tripliciter. iv, 400, b.
 Quidquid est causa causae, est causa causati. Quis sensus? iv, 402, a.
 Causa totalis duplex. iv, 431, a.
 Impossibile est idem esse simul a duabus causis totalibus. Quis sensus? iv, 431, a et b.
 Non omne quod est causa esse per suam influentiam, est causa non esse per defectum suae influentiae. iv, 502, a-504, b.
 Causa formalis in actu est inseparabilis a suo effectu, secus in habitu. v, 83, b.
 Aliquid est per se causa alicujus individui, quod non est causa omnium individuum ejusdem speciei. v, 295, b.
 Causae instrumentali competit duplex actio; semper haec causa agit aliquid ultra virtutem propriae formae. vi, 3, b.
 Causa in actu requiritur ad effectum in actu. Quis sensus? vi, 131, b.
 Utrum omnis causa aequivoce sit nobilior suo effectu; et in quo sensu? vi, 257, b-272, a et inde = vii, 142, a.
 Multiplex differentia inter causam efficientem et formalem. vi, 265, b et inde.
 Non sunt duae causae efficientes substantia et accidens suum quo agit. vi, 266, b.
 Unam causam agere prius natura quam alia, quid? vi, 267, a.
 Causa instrumentalis non est causa univoca vel aequivoce. vi, 272, a.
 Dare esse formaliter arguit imperfectionem in causa, non autem dare esse effective. vi, 273, a.
 Causa instrumentalis est aliquo modo aequae nobilis ut suis effectus, et continet illum actu virtuali. vi, 273, a et b.
 Non omnis dispositio reducitur ad genus causae materialis. vi, 441, a.

CERTITUDO

Certitudo simpliciter, et secundum quid, unde sumitur? i, 4, a.
 Quare certitudinem habet veritas praedestinationis? ii, 471, a.
 Certitudo divinae praedestinationis addit supra certitudinem providentiae. ii, 490, b.
 Aliquam certitudinem habet sensus exterior, quam non habet interior, aut intellectus. iv, 195, b.
 Certitudo adhaesionis non est propria virtutis fidei. v, 316, b.
 Utrum distinctio de certiori secundum se et quoad nos sit bona? v, 327, a-336, b.
 Non omnis firmitas adhaesionis dicitur proprie certitudo. v, 335, b.
 Certitudo fidei est media inter certitudinem scientiae et opinionis. Et quomodo? v, 336, a.
 Distinctio de certiori secundum se et quoad nos non solum

habet locum in objectis creditis aut scitis, sed etiam in actibus et habitibus scientiae et fidei. v, 336, b.
 Certitudo fidei et certitudo spei quadrupliciter differunt. v, 348, b.

CHARACTER

Utrum sacramenta attingant ad characterem effective inducendum? vi, 6, a et inde-23, b et inde.
 Utrum character sit magis ex natura rei dispositio ad gratiam, quam sacramenti naturalis operatio? vi, 9, a et b-30, b.
 Utrum character sit dispositio necessitans ad gratiam? Et quomodo? vi, 30, b et inde-105, a-112, a-130, b-131, b-132, a et b-133, a.
 Character cur non competat Christo? vi, 31, a-110, b et inde-112, b.
 Patres antiquae legis non habuerunt characterem. vi, 31, a.
 Character est subjective in potentia animae intellectiva. vi, 31, b-80, b-86, b et inde-104, a et inde.
 Circumcisio non imprimebat characterem. vi, 58, b.
 Aliquis non fictus recipit characterem baptismi, vel confirmationis, vel ordinis, qui tamen non recipit gratiam gratum facientem. vi, 77, b.
 Aliqua sacramenta novae legis imprimunt characterem. vi, 78, b.
 Per characterem importatur triplex relatio. vi, 78, b.
 Character est in genere qualitatis, et in secunda specie. vi, 78, b et inde.
 Potentia spiritualis, quae nomine characteris importatur, est instrumentalis. vi, 80, a.
 Character est subjective in potentia animae, et non immediate in essentia. iv, 80, b-85, b et inde-102, a et inde.
 Diffinitio characteris. vi, 80, b-90, b.
 Tria tantum sacramenta novae Legis characterem imprimunt. vi, 81, a.
 Utrum character sit forma absoluta? vi, 82, a et inde-90, a et inde.
 Utrum character sit potentia activa requisita ad aliquem actum? vi, 84, a et inde-98, b et inde.
 Utrum character sit indelebilis? Quare et quomodo? vi, 90, a-112, b.
 De characterem possumus loqui dupliciter. vi, 91, a.
 Configuratio quam importat character, penes quid attendatur? vi, 92, b.
 Dupliciter potest aliquid characteri attribui. vi, 93, a.
 Character baptismi non est potentia activa, sed passiva. vi, 101, a.
 Character non potest esse in parte organica. vi, 104, a.
 Character sacramentalis dicitur sigillum et custodia. vi, 106, a.
 Character suscipitur ab eo qui fide accedit ad baptismum. vi, 107, a-111, b.
 Character, ad quid? vi, 109, a et inde.
 Quale signum sit character, et cur debeatur magis fidei quam charitati habere tale signum? vi, 109, b-110, a.
 Quomodo in beatis et damnatis manebit vel non manebit character? vi, 110, a.
 Beata Virgo habuit aliquid excellentius characterem in via. vi, 111, a et b.
 Character, potestas conficiendi, et potestas clavium, sunt unum et idem secundum essentiam, sed differunt ratione. vi, 395, a-396, a et inde-398, a et inde.

CHARITAS

Finis charitatis in patria non est delectatio, sed visio. i, 83, b.
 Charitas in via praeminet omnibus habitibus animae; secus in patria. i, 85, b-86, b = vii, 153, a-160, a.
 Charitas potest esse ad seipsum, non autem amicitia. ii, 40, b et inde.

Motus charitatis necessario requirit formam aliquam in nobis superadditam potentiae naturali. II, 70, a = v, 371, b-372, a.

Si non esset forma superaddita potentiae naturali, non esset motus charitatis voluntarius, quod implicat; aut non esset supra facultatem naturae, quod est haereticum. II, 70, b.

Charitas et gratia realiter distinguuntur. II, 72, a = iv, 264, a et b.

Charitas est forma virtutum alio modo quam gratia. II, 73, a-90, b = iv, 264, a-265, a.

Utrum charitas requiratur propter circumstantiam actus et ex parte modi? II, 74, b-82, a.

Utrum habitus charitatis requiratur ad actum dilectionis Dei meritoriae? II, 74, b-78, b-82, b-90, a et inde.

Utrum habitus charitatis requiratur tanquam causa partialis substantiae actus; an sicut causa modi actus solum; an propter utrumque; an sicut inclinans ad actum tantummodo, sine alia causalitate activa et passiva; an sicut causa *sine qua non*; an sicut ponens animam in esse potestativo, ut possit exire in actum in quem non posset ex solis naturalibus? II, 75, a et inde-83, a et inde.

Utrum habendo charitatem possit quis esse Deo non gratus? II, 77, b-87, a, b et inde.

Utrum quis habendo charitatem mereatur ex condigno vitam aeternam, vel aliud praemium? II, 78, a-88, b et inde.

Utrum Deus possit acceptare animam et ejus actum sine habitu creato qui dicitur charitas? II, 79, a et inde-92, a.

Aliquis potest dici Deo charus aut acceptus, et dignus vita aeterna, dupliciter: scilicet formaliter, et extrinsece; et primo modo non nisi per habitum charitatis, secus secundo modo. II, 86, b-92, b.

Creatura in puris naturalibus, sicut non est digna vita aeterna, ita nec gratia nec charitate; licet haec duo ei dentur etiam non digne, secus vita aeterna. II, 87, a.

Charitas est forma omnium virtutum. Quid dat illis per hoc quod est illarum forma? II, 90, a et inde.

Charitas creata potest augeri. II, 94, a.

Licet intensio aliquarum qualitatum fiat per remotionem contrarii, tamen intensio charitatis non fit illo modo. II, 94, a.

Charitas non potest augeri isto modo quod charitas addatur charitati. II, 95, a.

Ponere charitatem augeri isto modo quod magis firmatur in subiecto, et quod non augetur essentialiter, implicat contradictionem. II, 96, a.

Charitas augetur per hoc quod educitur de imperfecto ad perfectum. II, 96, b.

Augmentum charitatis simile est augmento qualitatum naturalium, licet origo ejus et donorum gratuitorum differat ab origine illarum. II, 96, b.

Utrum charitas per solam dispositionem subiecti intendatur? Quis sensus? II, 109, a et inde-123, a et b-125, a et inde.

Utrum charitas augeatur per adventum alterius charitatis perfectionis, et corruptionem prioris? II, 114, a et inde-128, a et inde.

Utrum charitas aut alia forma possit fieri major quam prius in sua specie sine additione novae partis ad praexistentem? II, 114, b et inde-116, a et inde-129, a et inde.

Quomodo actus charitatis quandoque sit intensior, quandoque remissior; et quandoque unus dicitur major dispositio ad charitatem extensive, et quandoque intensius? II, 123, a in fine, b-127, a et b.

Anima est magis disposita ad charitatem uno tempore quam alio, propter majorem conatum. II, 126, b.

Dispositio ad charitatem quandoque est major intensive, quandoque extensive; et quandoque homo per unum actum perfecte disponitur ad charitatem, quandoque per plures. II, 127, a et b.

Multiplicatio actuum charitatis reddit hominem magis dispositum; et per actus charitatis relinquitur in viribus sensitivis quaedam impressio etiam habitualis ad promptius obediendum divino amoris. II, 127, b-128, a.

Quamvis charitas sine statu possit intendi, tamen non sequitur quod possit pertingere ad aequalitatem formae alterius rationis, puta animae rationalis, vel divinae visionis, vel ad aequalitatem gratiae Christi. II, 130, a.

Charitas viae, quantumcumque intendatur, numquam tamen potest pervenire ad aliquem terminum ultra quem non possit augeri. II, 130, b = v, 170, b.

Charitas potest augeri in infinitum, non sic quod sit aliquid augmentum ejus infinitum, vel sine termino. II, 134, b et inde.

Capacitas naturalis animae non est in potentia proxima ad quaecumque charitatem, sed solum ad sibi proportionatam; sed, illa habita, fit capacior, dum insurgit nova potentia, ut in numeris. II, 135, a-137, b.

Quantumcumque charitatem Deus potest facere, tantam potest facere, in sensu diviso est vera, in composito falsa. II, 136, a.

Ex hoc quod Deus non videt aliquam charitatem factibilem infinitam, non sequitur quod videat maximam quam potest facere, sed quod, quaecumque factibili visa, videt majorem, sicut et quaecumque a se factibili potest facere majorem. II, 136, a.

Deus potest intendere charitatem infinitam in potentia, non autem in actu. II, 138, a.

Augmentatio charitatis et ejuscumque formae per essentiam indivisibilis et subiecti indivisibilis, neque una neque continua esse potest; sed augmentum earum est in instanti, vel in instantibus. II, 142, a et inde.

Non quilibet actus charitatis auget charitatem, sed quidam disponit ad augmentum vel ad defectum ejus; et secundus non auget nisi sit intensior primo. II, 142, b.

Ad quid datur charitas, ad quid gratia? IV, 257, a.

Charitas et gratia ad eodem effectum concurrunt, sed diversimode; et si una concurrit immediate ad aliquid, altera mediate. IV, 264, a-268, b.

Charitatis et gratiae non est idem actus primus, nec secundus. IV, 268, a.

Charitas est excellentissimum donum Dei. Quis sensus? IV, 268, b.

Charitas perseverat in patria; nec destruitur, nisi secundum quid. IV, 270, a = v, 382, a-383, b.

Meritum principaliter attribuitur charitati, ita quod nullus actus aliarum virtutum est meritorius, nisi imperatus a charitate. IV, 270, b-271, a = v, 271, b et inde.

Charitas tollitur per unum actum peccati mortalis. IV, 271, a et b = v, 318, b.

Actus charitatis potest dupliciter considerari. Et quomodo cadat sub praecepto? IV, 309, a-455, a.

Alia bona opera quandoque sunt peccata ex hoc quod non fiunt ex charitate, quandoque vero non. IV, 310, b.

Opiniones quatuor quomodo modus charitatis cadat sub praecepto. IV, 311, a.

Ad hoc quod actus habentis charitatem sit meritorius, non requiritur quod actu referatur in Deum. IV, 455, a.

Utrum omnis actus humanus in habente charitatem debeat semper ordinari ad finem charitatis? IV, 457, b in fine-458, a-462, b.

Omnis actus moralis habentis charitatem refertur in Deum virtualiter. IV, 459, b et inde.

Quo tempore charitas ordinet habentem et omnia ejus in Deum? IV, 462, a.

In habente charitatem quilibet actus moralis informatur charitate. IV, 462, b.

Quod charitas excludatur vel non excludatur per aliquod peccatum, potest contingere multipliciter. IV, 494, b.

Sine charitate non potest esse simpliciter vera virtus. v, 315, b. Quomodo charitas distinguatur a spe et a fide? v, 330, a et b.

- Charitas quomodo faciat Deo inhaerere? v, 339, b.
 Gaudium et pax non distinguuntur charitati sicut faciunt misericordia et spes: v, 352, b.
 Charitas est virtus. v, 354, a.
 Objectum charitatis est Deus inquantum est beatificativus animae rationalis, vel beatitudinis ejus objectum. v, 354, b-359, b et inde-361, b et inde.
 Charitas diligit Deum super omnia eminentius quam natura. v, 354, b-363, a.
 Ex charitate homo plus debet diligere Deum quam seipsum. v, 355, a.
 Quid addat charitas super naturalem dilectionem? v, 355, b-372, a.
 Charitas inclinat ad amandum Deum duplici amore: scilicet amicitiae, et concupiscentiae. v, 356, a.
 Habens charitatem quomodo possit vel non possit habere oculum ad mercedem? v, 357, a.
 Non omnes proximi sunt ex charitate diligendi aequaliter. v, 358, a.
 Formalis ratio objecti charitatis potest sumi dupliciter. v, 364, b.
 Formale objectum charitatis ex parte rei amate est bonum divinum prout est beatitudinis objectum. v, 365, a.
 Formalis ratio objecti charitatis ex parte diligentis est ratio beatificativi, vel aliquid simile. v, 365, b.
 Ratio formalis objecti charitatis includit respectum. v, 366, a.
 Sub alia ratione diligit Deum amore amicitiae natura, et charitas. v, 372, a.
 Per charitatem non tenemur optare proximis tantum gradum gloriae quantum sunt capaces simpliciter. v, 373, b.
 Opera extra charitatem facta, sicut non sunt satisfactoria, ita nec alicujus praemii etiam temporalis proprie meritoria. vi, 326, b.
 Opera extra charitatem facta ad triplex bonum valent. vi, 327, a.
 Non quilibet fervor charitatis opponitur cuilibet veniali. vi, 346, a.
 Charitas potest aliquo modo diminui. vi, 347, a et b.
 Amor sui et timor servilis tripliciter se possunt habere ad charitatem. vi, 365, b.
 Quilibet existens in charitate dicit: *Cupio dissolvi*, etc. Quomodo? vi, 420, b et inde.
 Charitas patriae non potest amitti; secus in via. vii, 433, a-491, a.
 Charitas patriae replet totam capacitatem mentis rationalis. Quis sensus? vii, 491, b.

CHRISTUS

- Lumen divinae revelationis est formalis ratio scientiae Christi indite. i, 49, a.
 An natura humana in Christo habeat aliud *esse* quam *esse* divinae essentiae? i, 238, a et b-239, a et b.
 In Christo non sunt duo *esse* substantialia actualis subsistentiae, nec etiam existentiae. i, 238, b-239, a = v, 411, a et inde.
 Nulla creatura est simpliciter nobilior anima Christi; secus secundum quid, ut charitas et scientia ejus. ii, 93, b.
 Gratia Christi, ut praescindit a suo *esse*, quod est inesse, nullam habet bonitatem, nec est perfectior quam gratia Petri. ii, 129, b.
 Licet gratia Christi sit finita secundum essentiam et *esse*, est tamen infinita secundum rationem gratiae. Et idem dicendum est de charitate, scientia, beatitudine et aliis perfectionibus. ii, 136, b et inde-137, b = v, 409, b in fine-470, a-499, b.
 Gratia, et charitas, et hujusmodi perfectiones Christi, non potuerunt augeri; neque ex parte gratiae et charitatis, neque ex parte subjecti. ii, 137, a = v, 171, a-173, a.

- Cur anima Christi non sit subjectum aevi, cum sit gloriosior omni creatura? iii, 194, a.
 Christus meruit in primo instanti suae conceptionis. iii, 363, a = iv, 486, b.
 Libertas erat in anima Christi, quae requiritur ad merendum. iii, 369, b.
 Corpus Christi vivum et mortuum fuit simpliciter; id est, absolute loquendo, idem numero; non autem simpliciter, id est, omnino seu totaliter; non obstante etiam quod fuerit simpliciter eadem natura corporeitatis. iv, 92, b-93, a = v, 278, a et inde = vi, 186, b.
 Corpus Christi mortuum, fuit pars essentialis naturae humanae in Christo per synecdochem. iv, 92, b.
 Quomodo intelligitur Spiritum Sanctum formasse corpus Christi in instanti? iv, 93, a.
 Christus sumpsit carnem de Virgine, vel habuit corpus a Matre. Quis sensus? iv, 93, a-94, b = vi, 491, a.
 Quomodo caro Christi dicatur spoliata fuisse anima in morte? iv, 94, a.
 In morte Christi non fuit nova assumptio formae cadaveris, sicut nec in ejus nutritione formae nutrimenti. iv, 94, b.
 In morte Christi divinitas remansit unita animae et carni, seu materiae, vel corpori, non autem humanitati compositae ex anima et corpore, quae est tertia entitas. iv, 95, a = v, 272, b.
 Quomodo concedi debeat fuisse introductam formam putredinis in corpore Christi mortuo; et quare corpus Christi non fuit putrefactum post mortem? iv, 96, b.
 Non solum mors Christi contulit nobis ad salutem, sed etiam sepultura, descensus ad inferos, resurrectio, et alia. iv, 97, a.
 Multiplex fuit humilitas Christi in passione. iv, 97, a.
 Passio Christi, mors et resurrectio, ascensio et alia quae circa eum contigerunt, operata sunt nostram salutem, non solum per modum efficientiae, nec tantum per modum meriti, sed etiam per modum pretii. iv, 485, a-486, b = v, 439, b = vi, 411, b = vii, 128, b.
 Praedestinatio Christi est causa nostrae praedestinationis. Quis sensus? v, 6, a.
 Praedestinatio Christi est finis nostrae, et e converso, diversimode. v, 7, b.
 Unio naturae divinae cum humana, in Christo, non est per modum confusionis, nec per modum complexionis, nec per modum concurrentium ad perfectum ex imperfectis. v, 10, b et inde.
 Christum esse perfectissimum mediatorem, quomodo est intelligendum. v, 32, a-34, b.
 Christus principaliter venit ad delendum peccatum originale, quam actuale. v, 35, a.
 Secundum auctoritates Sacrae Scripturae et Sanctorum, solus Christus est innocens. v, 35, b.
 Qua redemptione redemit nos Christus? v, 38, a et b.
 Non alia de causa Christus est incarnatus nisi ut peccatores salvos faceret, seu genus humanum a peccato redimeret. v, 39, b.
 Utrum Christus sit filius Spiritus Sancti per creationem et adoptionem? v, 46, a et inde-51, b et inde.
 In conceptione Christi duplex est miraculum. v, 47, b.
 Spiritus Sanctus dedit Beatae Virgini potentiam concipiendi Christum. Quis sensus? v, 47, b.
 Conceptio Christi habuit tria privilegia. v, 48, a.
 Unio naturarum in Christo est quid creatum. v, 53, a.
 Unio in Christo differt realiter ab assumptione; et inter utramque est quintuplex differentia. v, 53, b-54, a.
 Unio naturarum in Christo est maxima inter creatas uniones. v, 54, a et inde.
 Unio duarum naturarum in Christo praesupponit indivisionem duarum naturarum in supposito divino, super qua unitate relatio unionis fundatur. v, 57, b et inde-118, a et b.
 Natura humana in Christo non est intelligibilis per unio-

terminari intrinsece et indivise ad proprietatem Verbi. v, 59, a.

Sicut anima rationalis et caro unus est homo, ita Deus et homo unus est Christus. Quis sensus? v, 60, b-74, b et inde.

Nec deitas, nec proprietates personalis Verbi Dei est unita humanitati Christi, nec ejus carni, ut forma. v, 63, a.

Humanitas Christi, seu natura humana in Christo, comparatur ad Deum ut instrumentum conjunctum, sicut manus ad animam. v, 75, a.

In Christo sunt multa esse secundum quid et accidentalia. v, 112, a.

Esse divinum est terminus temporalis generationis Christi. v, 115, b.

Licet sit tantum unum esse substantiale in Christo, sunt tamen in eo duo vivere; et quomodo? v, 116, a.

Creatio anime Christi non terminatur ad aliquod esse ejus seorsum correspondens ipsi anime, sed ad esse suppositi. v, 116, b.

Contra fidem est dicere quod caro Christi prius tempore fuerit concepta, vel humana natura prius fuerit, vel prius perfecta quam a Verbo assumpta. v, 118, a-123, a.

Quomodo natura humana in Christo plus vel minus det esse quam formae accidentales? v, 119, a.

Natura humana in Christo dat esse formaliter supposito divino. Quis sensus? v, 119, b.

Gratia unionis in Christo praecedit gratiam habituales in eodem, non ordine temporis, sed naturae. v, 123, a.

Quem modum accidentalitatis habeat natura humana in Christo? v, 124, a.

In Christo non est nisi unica filiatio realis. v, 124, b-126, b et inde-129, b et inde.

Licet Christus non referatur ad Matrem aliqua reali filiatione, refertur tamen ad ipsam aliqua alia reali relatione. v, 125, b.

Christus est realiter filius Virginis. v, 130, b.

Licet aliquo modo concedatur quod in Christo sint plura genita, nullo tamen modo concedendum est quod in eo sint plures filii. v, 132, b.

Adoranda est Christi humanitas adoratione patriae, et tamen ipsa non est ratio talis adorationis. v, 136, a.

Christi est tantum una adoratio ex parte ejus qui adoratur, et plures ex parte causae. v, 137, a.

Non humanitas, sed divinitas Christi est primum principium nostrae redemptionis. v, 139, b.

Opus redemptionis principaliter attribuitur divinitati Christi, et non humanitati. v, 140, a.

Passio Christi habuit virtutem infinitam. v, 140, a.

Ista propositio, *Christus, secundum quod homo, est Deus*, est vera in uno sensu, et falsa in alio; magis tamen est neganda quam concedenda. v, 142, a.

Ista propositio, *Christus, secundum quod homo, est persona, vel hypostasis, vel suppositum, vel res naturae*, in uno sensu est falsa, in alio vera. v, 143, a.

Quolibet istarum est simpliciter concedenda: *Christus, secundum quod iste homo, est Deus; Christus, secundum quod iste homo, est persona.* v, 143, a et b.

In praedicta propositione, *Christus, secundum quod, etc.*, terminus reduplicatus tenetur materialiter pro supposito includente duas naturas; v, 145, b.

Non est absolute et sine determinatione dicendum quod Christus sit creatura. v, 147, a.

Ista propositio non est absolute concedenda, *Christus incepit esse.* v, 148, a.

Iste propositio, *Iste homo est creatura*, demonstrando Christum, *Iste homo incepit esse*, sunt magis falsae quam verae. v, 148, a et b-280, b.

Quolibet istarum est concedenda et asserenda: *Christus, secundum quod homo, incepit esse; Christus, secundum quod homo, est creatura.* v, 148, b et inde.

Ista est neganda: *Christus, secundum quod hic homo, est creatura.* v, 149, a.

Christus in morte non perdidit esse simpliciter, nec vivere simpliciter. v, 152, a.

Mori potius conceditur de Christo quam creari. v, 152, b.

Nasci potius conceditur de Christo quam creari. v, 153, a-157, b-159, a.

Proprietates utriusque naturae possunt dici absolute de Christo, nisi dubitationem ingerant circa veritatem alterius naturae. v, 153, b.

Ista est simpliciter falsa: *Christus, vel Filius Dei, factus est.* v, 154, a et b.

Persona Christi quomodo dicitur composita vel non composita? v, 155, b.

Humanitas Christi improprie dicitur pars Christi. v, 155, b et inde.

Hoc nomen *Christus* non importat ens per accidens. v, 156, a, in fine, b.

Simpliciter loquendo, Christus nullo modo potuit peccare. v, 159, b.

Christus, proprie et simpliciter loquendo, non habuit potentiam peccandi. v, 160, a-169, b.

Si aliqua actio Christi esset vitiosa, potius attribuenda esset supposito divino quam naturae humanae. v, 162, b.

Humanitas Christi potius et specialiori modo fuit instrumentum Verbi quam Patris vel Spiritus Sancti. v, 164, a.

Licet tota Trinitas possit dici redemptor, tamen solus Christus proprie dicitur redemptor. v, 164, a-266, a.

Anima Christi habuit gratiam habituales creatam. v, 165, a.

Gratia habitualis anime Christi fuit et est uno modo infinita. v, 165, b.

Deus non posset intendere charitatem aut gratiam Christi, quantum ad rationem gratiae, et de potentia ordinaria; licet illam et omnem aliam, de potentia absoluta, posset intendere in eodem subjecto, quantum ad esse et actualisationem subjecti. v, 171, b-172, b et inde.

Anima Christi non potest esse actu sciens scientia increata, tanquam actu secundo, qui est operatio vel consideratio actualis. v, 174, a.

Anima Christi est formaliter sciens triplici scientia creata. v, 175, a.

Nullus potest decipere animam Christi. v, 200, b.

Scientia Christi infusa et scientia acquisita non sunt unius rationis. v, 206, a.

Quae et quot potest anima Christi scire per scientiam infusam? v, 206, a-223, b.

Quae et quot poterat anima Christi scire per scientiam acquisitam? v, 206, a-207, b et inde.

Christus non profecit secundum scientiam infusam, nec secundum scientiam beatam, bene vero secundum acquisitam; quae tamen semper fuit perfecta secundum tempus et aetatem Christi, non autem simpliciter et secundum naturam. Nec potest dici quod una earum superfluebat. v, 206, b.

Scientia infusa in Christo cooperabatur ad scientiam acquisitam seu experimentalem. v, 208, a.

Si non fuisset in anima Christi alia scientia quam divina, nihil cognovisset. v, 208, a.

Anima Christi per nullam scientiam scit aut cognoscit omnia scibilia, aut omnia quae Deus cognoscit aut scit. v, 208, b et inde.

Anima Christi videt in Verbo omnia praesentia, praeterita et futura, seu cognoscit omnia quae Deus scit scientia visionis; et hoc est ejus privilegium. v, 209, a-211, a et b-217, a.

Anima Christi cognoscit in Verbo infinita secundum quid, non autem infinita simpliciter. v, 210, b et inde-223, b et inde.

Anima Christi non potest scire omnia quae Deus potest facere. v, 211, a-214, a-224, b et b-219, b.

Non est negandum animam Christi scire aliqua, quae nec sunt, nec erunt, nec fuerunt; sed non omnia talia potest scire. v, 221, b.

Non est concedendum animam Christi habere nescientiam rei de novo factae a Deo, etiamsi ponatur impossibilis casus quod illam rem Deus non praeviderit se facturum. v. 230, b.

Anima Christi non habuit omnipotentiam simpliciter, nec respectu creaturarum, nec respectu proprii corporis. v. 233, b.

Ad aliud ordinatur anima Christi secundum propriam virtutem naturalem vel gratuitam, et ad aliud secundum quod est instrumentum Verbi Dei sibi personaliter uniti. v. 234, a.

In Christo fuit vere et proprie dolor sensibilis; et quomodo competat dolor animae Christi? v. 234, b-250, a et b-251, b.

Utrum anima Christi habuerit potentiam vel virtutem supernaturalem perfectientem ipsam ad transmutandum miraculose corpus suum vel alienum? v. 235, a-236, b et inde.

Natura humana, in Christo, habet propriam operationem distinctam a divina, et e contra. Quis sensus? v. 237, b.

Anima Christi habuit virtutem instrumentalem ad cooperandum miraculis factis divina virtute tanquam principali agente. v. 238, a.

Christus fecit miracula propter duo. v. 238, a.

Miracula quae Christus fecit, erant sufficientia ad manifestandam divinitatem Christi secundum tria. v. 238, b.

Quomodo anima Christi passa sit secundum essentiam, et secundum potentias? v. 243, b.

Inferior ratio, vel voluntas Christi, considerata ut natura, nolebat absolute passionem et mortem Christi: licet considerata ut ratio vellet illam. v. 243, b.

Christus, secundum voluntatem sensualitatis, et secundum voluntatem rationis quae consideratur per modum naturae, poterat aliud velle quam Deus, et non conformari voluntati divinae, et voluntati ut ratio, in objecto nocivo; non tamen propter hoc erat contraria voluntati divinae; et conformabantur omnes in actu volendi. v. 244, b-252, b-254, a et b.

Necessitas patiendi et moriendi dupliciter potest Christo attribui. v. 245, a.

Utrum distinctio rationis ut ratio, et rationis ut natura, valeat in proposito passionis Christi? v. 245, b et inde-247, b et inde.

Utrum inferior ratio in Christo iudicaverit passionem Christi absolute esse nolendam, et consequenter, ut natura, ipsam noluerit? v. 246, a et inde-252, a et inde.

Utrum in voluntate Christi fuerit quaecumque tristitia in hora passionis, propter dolorem corporis? v. 246, b et inde-249, a et inde.

Anima Christi non doluit in instanti separationis a corpore, sed ante. v. 249, a.

Conveniens fuit Christum dolere et tristari tempore passionis; et quomodo? v. 249, a et inde.

Quare voluntas ut natura dolebat in Christo tempore passionis, et non imperfecte, non autem voluntas ut ratio? v. 249, b-250, b-252, b et inde.

Verbum sanctorum Doctorum, quod dolor passionis Christi ascenderit usque ad rationem superiorem, erronee glossator, quod ascenderit tantum per applicationem vel approbationem. v. 249, b, in fine.

Redundantia animae ad corpus, et virium ad invicem, non erat in Christo tempore passionis. v. 250, a.

Dolor passionis Christi pervenit usque ad rationem ut est natura, licet non ut est ratio. v. 250, b-253, a.

Passiones appetitus sensitivi aliter fuerunt in Christo quam in nobis. v. 251, a-255, b.

Unde causabatur tristitia quae erat in voluntate Christi tempore passionis? v. 251, b.

Tam dolor exterior sensibilis in Christo, quam dolor interior, qui dicitur tristitia, fuerunt maximi inter dolores. v. 251, b.

Licet Christus non habuerit necessitatem timendi, nec in eo timor fuerit secundum perfectam rationem timoris,

removere tamen timorem a Christo tempore passionis erroneum est. v. 254, b-255, a.

Christus per se mortuus fuisset, si non fuisset ab aliis occisus. v. 257, a.

Anima Christi partim fuit beata, et partim passibilis; et hoc fuit miraculum. v. 257, a et b.

Anima Christi, secundum propriam naturam et virtutem immanentem, non poterat preservare corpus a nocivis; secus secundum potentiam ejus remotam, vel secundum potentiam proximam instrumentalem divinitatis. v. 257, b.

Unde erat quod anima Christi non transfundebat gloriam et incorruptibilitatem ad corpus? v. 257, b et inde.

Non fuit miraculum Christum habuisse corpus passibile. v. 258, b.

Tristitia quae erat in anima Christi, nullo modo contraria erat gaudio fruitionis. v. 258, b.

Christus per suam actionem interiorem, et passionem exteriorem, sufficienter et condigne satisfacit pro tota natura humana collapsa. v. 259, b.

Vita corporalis Christi fuit condigna recompensatio pro vita spiritali amissa per peccatum. v. 260, a.

Meritum Christi eodem modo est sufficienter pro infinitis hominibus, sicut et ejus satisfactio; et eandem infinitatem habet quam et ejus satisfactio. v. 260, b.

Meritum Christi excedit meritum nostrum quantum ad duo. v. 260, b.

Meritum et satisfactio Christi, quantum ad sufficientiam, aequaliter se habet ad omnes, non autem quantum ad ultimam efficientiam, sed tantum in illis qui eidem ununtur per fidem formatam et sacramenta. v. 261, a et inde.

Per fidem applicatur nobis passio Christi, quae est universalis causa remissionis peccatorum, ad percipiendum fructum illius. v. 261, b.

Utrum meritum Christi fuerit aliquo modo infinitum? v. 262, a et inde-264, b et inde.

Utrum Christus, secundum quod homo, digne satisfacere potuerit pro tota natura humana? v. 263, a-266, b et inde.

Aliae passionis Christi, absque morte, non sunt deputatae ad redemptionem generis humani; et quomodo? v. 265, b.

Licet Christus non possit reddere aequivalentem ejus quod accepit, scilicet quod esset Deus, potest tamen sufficienter recompensare beneficia collata toti generi humano. v. 266, b et inde.

Licet Christus meruerit nobis vitam aeternam a principio suae conceptionis, oportuit tamen ipsum pati. v. 268, b.

Christum meruisse primam gratiam membris suis, dupliciter potest intelligi. v. 268, b.

Utrum Christus meruerit nobis dispositiones ad gratiam? v. 269, a.

Idem actus in Christo fuit praemium et meritum, sed solum dum esset viator. v. 270, a.

Quid sibi Christus meruerit, et quid nobis? v. 271, a.

Totus homo in resurrectione denuo a Christo assumptus est. Quis sensus? v. 273, a.

Christus in triduo mortis non fuit homo; et oppositum est contra fidem. v. 273, b.

Christus veraciter descendit ad inferos. v. 273, b.

Christus in triduo mortis fuit totus in inferno. v. 274, a.

Utrum Christus fuit totus in sepulchro? v. 276, b et inde-283, b et inde.

Ista propositio, *Christus est homo*, non sic est, per se nota et necessaria sicut ista, *Socrates est homo*; et multo minus si idem significat quod ista, *Filius Dei est homo*. v. 280, b.

Descensus quo anima Christi descendit ad inferos, fuit motus, secundum quod motus competit substantiis separatis. v. 281, a.

Anima Christi descendit ad inferos, non solum quantum ad effectum, immo quantum ad realem praesentiam suae essentiae, quoad unam partem inferi, licet non quoad omnes. v. 282, b.

Fuit conveniens Christum in infernum descendere secundum quod infernus importat locum, non autem secundum quod importat penam. v, 283, b.

Ista est vera, *totus Christus fuit in inferno in triduo*; non autem hæc, *totus Christus est in inferno*; nec fuit vera in triduo; et hoc propter ampliationem de *ly fuit*. v, 284, a et inde.

Hoc nomen *Christus* multipliciter sumitur. v, 284, a.

Christus est semper et ubique totus. Quis sensus? v, 284, a et b.

Hoc nomen *Christus* non supponit pro composito ex natura humana et divina, sed pro persona increata. v, 284, b-286, a.

Ea quæ sunt Dei, prædicantur de Christo in abstracto; non autem ea quæ sunt hominis. v, 284, b.

Christus in triduo non desinit esse sacerdos; et poterat potius dici Filius hominis quam homo. v, 285, a.

Totus Christus est ubique, sed non totum ubique. v, 286, a.

Quomodo competeat Christo ratio prophetiæ in via? v, 382, a et b.

Anima Christi poterat intelligere cum conversione et sine conversione ad phantasmata. v, 383, a.

Per fidem passionis Christi, quam significabant sacramenta veteris legis, justificabantur antiqui patres. vi, 54, a.

Quomodo passio Christi sit in diversis causa æqualis aut inæqualis gratiæ? vi, 425, b et inde.

Christus in suo descensu ad inferos non liberavit omnes animas quæ erant in purgatorio. vi, 426, a.

Christus non commisit potestatem excellentiæ ministris sacramentorum, et hoc propter fidelium utilitatem. vi, 437, b-439, a.

In quatuor consistit potestas excellentiæ quam habuit Christus in sacramentis novæ legis. vi, 438, b et inde-441, b.

Dicere, sicut dicit Durandus, quod sanguis Christi in passione effusus, non fuerit unitus divinitati, est hæreticum. vi, 235, a et b.

Christus quolibet actu merebatur, et tamen ejus charitas non est aucta. vi, 319, b.

In sola satisfactione Christi pro nobis inveniuntur omnia quæ requiruntur ad hoc quod stricte servetur rigor justitiæ. vi, 333, a.

Verbum Apostoli (*Coloss. 4*), quo dicit *se implere ea quæ desunt passioni Christi in suo corpore*, quomodo intelligitur? vi, 403, b.

Christus, non solum ut homo, sed etiam ut Deus, per passionem suam donavit quicquid donavit. vi, 410, b.

Christus fuit exemplar omnium officiorum ecclesiasticorum. vi, 485, a.

Utrum Christus natus sit clauso Virginis utero, resurrexerit ex clauso sepulchro, apparuerit Apostolis januis clausis; et hæc habeantur ex Sacra Scriptura? vii, 79, a et inde-88, b-89, a et inde.

In quo sensu Christus nascendo aperuit iterum sanctissimæ suæ matris? vii, 88, b.

Christus non habuit ex dote subtilitatis quod ejus corpus esset cum alio corpore in eodem loco. vii, 95, b.

Christus, in ultimo judicio, judicabit non solum in natura humana, sed etiam secundum naturam humanam. vii, 122, a.

Divinitas Christi in judicio a solis bonis videbitur. vii, 123, b.

Christo competit judiciaria potestas secundum naturam humanam, sed auctoritate quasi secundaria. vii, 127, b et inde.

In anima Christi fuit lumen gloriæ, etiam in via, per modum habitus. vii, 218, a.

CIRCUMCISIO

Circumcisio non causabat gratiam effective, sed non virtute circumcisionis, sed solum ut causa *sine qua non*. vi, 46, b-54, b et inde-57, b in fine-63, b et inde.

Utrum baptisus et circumcisio differant penes culpam et obligationem penæ? vi, 57, a-62, b et inde.

Circumcisio non conferebat characterem. vi, 58, b-60, a-443, a.

Quomodo circumcisio auferebat peccatum? vi, 62, b.

Circumcisio imperfecta erat respectu baptismi tripliciter. vi, 65, a.

Judei tenebantur sub præcepto ad circumcisionem ante passionem Christi. Oppositum tenet Scotus. vi, 68, b-73, b-74, a et b.

Circumcisio, sicut et cætera sacramenta legalia, in passione Christi revocata fuit. vi, 70, a.

Circumcisio, sicut et cætera sacramenta veteris legis, aliter obligavit ante mortem et post mortem Christi; et quomodo? vi, 70, b et inde.

Quomodo ante institutionem circumcisionis fides justificabat parvulos? vi, 72, b.

Tempus determinatum, scilicet diei octavi, quomodo requiratur ad circumcisionem? vi, 74, a.

CIRCUMSCRIPTIO

Locum circumscribere locatum, et ipsa circumscriptio, quid? iii, 442, a et b = vi, 470, b.

Triplex est circumscriptio. iii, 380, b.

CIRCUMSTANTIA

Quid est circumstantia? i, 77, b.

Utrum propter circumstantiam actus dilectionis requiratur charitas? ii, 74, b-82, a et inde.

In actu non solum habente circumstantias contrarias regulæ rationis, sed etiam in earente debitis circumstantiis potest esse peccatum. iii, 350, a.

Quomodo circumstantia sit mensura actus humani? iv, 446, a.

Actus bonus et malus ex circumstantia sunt opposita immediata. iv, 454, b.

Qualis circumstantia mutat speciem peccati? iv, 496, b in fine, et inde.

Non ex quacunque circumstantia dependet bonitas voluntatis. v, 373, b.

Non omnes circumstantiæ aggravantes sunt de necessitate confessionis; et quæ sint? vi, 388, b et inde.

CIVIS

Civis virtuose exponit se morti pro honore reipublicæ, et sic moriens majus bonum vult reipublicæ quam sibi. v, 370, a-371, b.

COACTIO

Voluntati non potest fieri coactio. i, 400, a = vii, 432, a.

Quid est coactio? i, 400, a = iv, 214, a.

Necessitas coactionis, non naturalis, repugnat voluntati. iv, 229, b = vii, 480, a-493, b.

COELESTE, CÆLUM

In cælo est vere et proprie materia, quæ est pars corporis cælestis (contra Commentatorem). i, 292, a et inde = iv, 4, b.

De modo quo sol et alia corpora cælestia agunt in corpora inferiora. ii, 434, b et inde.

Differentiæ inter inclinationem Dei, angeli, et corporis cælestis. ii, 481, b, et inde.

Ex virtute corporis cælestis homo non potest esse bene fortunatus universaliter, sed solum quantum ad hoc vel illud. ii, 483, b.

Utrum primum cælum Deus moveat executive? ii, 530, a et inde-534, a et inde.

Utrum cœlum sit factum a Deo? III, 45, a-78, a.
 In quo sensu salvari potest motum cœli esse causam omnium generationum inferiorum? III, 67, b.
 Verisimile est apud philosophos quod in cœlo sit aliqua pars magis capax motus quam alia. III, 131, b.
 De modo quo in cœlo empyreo sunt angeli. III, 133, a et b.
 Motus cœli, si esset ab æterno et in æternum, non mensuraretur tempore secundum se totum. III, 195, a in fine, b-197, a.
 Omnia corpora cœlestia a se invicem specie differunt. III, 205, b.
 Utrum corpus grave moveatur a cœlo? III, 384, a et inde-397, b.
 Motus cœli est naturalis. III, 397, b-488, b.
 Cœlum non est animatum anima informante. III, 478, a et inde.
 Quid Plato, Aristoteles et alii philosophi senserint de animatione corporum cœlestium; et unde convincitur corpora cœlestia moveri ab intelligentia, et non a natura, ut gravia et levia? III, 478, b-479, a.
 Utrum cœlum sit animatum forma dante omnem operationem præter esse? III, 479, b et inde-483 b et inde.
 Intelligentia movens cœlum non dicitur forma ejus, nisi æquivoce. III, 483, b-485, a.
 Intelligentiam moventem cœlum, ipsi cœlo semper adherere, est erroneum. III, 485, a.
 Similitudo ad Deum in causando non est per se finis motus cœli, sed completio numeri electorum. III, 485, a in fine, b-486, a.
 Quies cœli futura, unde arguitur? III, 485, b.
 Si corpora cœlestia essent animata, essent colenda ut corpora et reliquie sanctorum. III, 486, b et inde.
 Angelum perpetuo alligari corpori cœlesti est magnum inconveniens. III, 487, a et b.
 Cœlum esse animatum non est consonum fidei. III, 487, b.
 Cœlum est corpus physicum. III, 488, b.
 Motus cœli non est tractus aut pulsus. III, 489, a.
 Quid senserit Averroes de animatione corporum cœlestium? III, 489, a.
 Videtur D. Thomas, in 2 *Sententiarum*, tenere quod in cœlo non sit veraciter et proprie materia, quæ sit pars corporis cœlestis. IV, 2, a.
 Materia corporum cœlestium est alterius rationis a materia corporum inferiorum. IV, 2, a.
 Aristoteles tenuit in cœlo esse proprie materiam; et quomodo exponantur ejus auctoritates, quibus videtur dicere quod in cœlo non sit materia? IV, 11, b et inde.
 Auctoritas Commentatoris, dicentis corpus cœleste non componi ex materia et forma, cur non sit recipienda? IV, 12, a.
 Si cœlum esset penitus sine materia, esset simpliciter nobilius anima rationali. IV, 13, a.
 Materia cœli non eodem modo est pura potentia ac materia absolute. IV, 13, b.
 Cur cœli materia non est subjecta privationi? IV, 14, a.
 Si materia omnium corporum cœlestium esset ejusdem rationis, cur materia unius non est transmutabilis ad formam alterius? IV, 14, a et inde.
 De comparatione forme cœli et anime quoad nobilitatem. IV, 18, a-76, b.
 Omnes motus naturales corporum inferiorum, convenientes eis ut corpora sunt, redeunt sicut in causam in motum corporum cœlestium. IV, 42, b-46, vi, 51, a.
 Motus cœlestis est primus omnium. IV, 43, a.
 An cœlum empyreum agat in alia corpora; et quomodo? IV, 44, b-47, a.
 Duplex est actio cœli in inferioribus, et una tantum manebit cessante motu cœli. IV, 46, b-47, 69, b et inde.
 Etiam si corpus inferius posset agere et non per motum, non posset inferri quod idem posset et cœlum. IV, 46, b.

Quomodo intelligentia influat cœlo et motui ejus? IV, 48, a.
 Cessante motu cœli, grave non moveretur, et tamen nec perpetuo quiesceret simpliciter violentèr. IV, 48, a.
 Cessatio motus cœli potest aliquo modo dici impedimentum generationis et corruptionis. IV, 48, b-47, 69, a et inde.
 Cessante motu cœli, elementa manebunt incorrupta. IV, 49, a.
 Ea quæ ex influxu corporum cœlestium fiunt in corporibus inferioribus, non sunt violenta. V, 368, a in fine, b.
 Articulus Parisiensis *Cessante motu cœli, non posset ignis stuppam sibi appositam comburere*. — Error, quomodo debet interpretari? VII, 69, a-107, b.
 Motus cœli est causa generationis et corruptionis in rebus; quomodo? VII, 69, a.
 Utrum motus cœli sit causa alienius alterationis in inferioribus? VII, 99, b et inde-107, b et inde.
 An, cessante motu cœli, necesse sit quod cessent sensationes aliorum sensuum a visu? VII, 108, a et inde.
 Cessante motu cœli, non cessabit motus cordis humani; secus in aliis animalibus. VII, 108, b.
 Motus est cœlo ratio agendi, et non solum ut causa *sine qua non*. VII, 110, a.

COGITATIO

Nomen cogitationis non proprie dicitur de Deo, nec proprie competit Verbo Dei. Quomodo tamen intelligitur Verbum esse cogitationem? II, 260, b-261, a.
 Cogitationes anime, quæ tempori non subjiciuntur, unde est quod tempore mensurantur? II, 146, a-183, a.
 Cogitationes et affectiones cordis nostri nullus angelus ex sola naturali virtute sua distinet et proprie cognoscere potest. III, 463, b-475, a-476, 218, a.
 Cogitatio cordis dupliciter potest cognosci. III, 463, b.
 Cogitationes cordis angeli possunt cognoscere in suis effectibus et per accidens dupliciter. III, 465, a.
 Cogitatio unius angeli non est ita cognoscibilis per alium sicut propria natura. III, 471, b et inde.
 Actus voluntatis est magis occultus alteri a volente quam cogitatio. III, 472, a.
 Cogitatio unius, vel affectio, non est de se præsens intellectui alteri ab eo in quo est. III, 473, a.
 Quod cogitatio non possit ab alio cognosci est ex debilitate intellectus, et ex minori cognoscibilitate ipsius cogitationis. III, 473, a et b.
 Cogitationes non possunt ab alio quam a proprio intellectu cognosci, nisi uno ex sex modis quibus tantummodo potest operatio aliqua cognosci. III, 475, b.
 Cogitatio angeli loquentis movet intellectum angeli audientis per imperium voluntatis, antecedenter vel concomitantèr. III, 490, b-494, a.
 Cogitatio angeli loquentis est causa *sine qua non* cognitionis sui in intellectu angeli audientis. III, 494, a.
 Quomodo imputetur voluntati cogitatio morosa? IV, 216, a et b.

COGITATIVA

Cogitativa componit et dividit intentiones individuales. V, 434, b et inde.
 Quidditas rei materialis in ipsa sua particularitate est objectum cogitativæ. VI, 212, b.

COGNITIO

Ad perfectam rationem cognitionis intellectiva tria requiruntur. I, 12, b.
 In cognitionem causæ univoce et proportionatè necessario ducit effectus cognitus. I, 18, b.
 Non omnis cognitio meretur dici practica ex quacumque relatione ad praxin. I, 22, b.

Cognitio quantum ad *quid est*, quid? i, 121, b, et inde-139, b.
 Cognitio *quia est*, quid? i, 122, b.
 Quae fuerit mens Philosophi de cognitione substantiarum separatarum a nobis in hac vita? i, 137, a-138, a et b.
 Varius modus cognitionis, ii, 349, b.
 Non est idem habere propriam cognitionem de re, et cognoscere illam in singulari, ii, 373, b.
 Multiplex variatio accidere potest in cognitione nostra, tam ex parte ipsius scientiae, quam ex parte actus, quam etiam ex parte ipsius modi cognoscendi, ii, 397, a et inde.
 Duplex est cognitio veritatis: una per naturam, et alia per gratiam; et haec duplex est, iii, 290, b.
 De novo cognitionem accipere contingit dupliciter, iii, 292, b.
 Cognitio rei singularis, in quantum huiusmodi, aliquam perfectionem addit ad cognitionem quidditatis, iii, 318, b.
 Quenam est apud sanctum Thomam cognitio quae vocatur ab aliis intuitiva, et abstractiva? iii, 474, b-496, b iv, 196, b.
 Cognitio quam prius homo, in primo statu, habuit de Deo, erat aliorum quam illa quam communiter habet purus viator post peccatum, iv, 189, b.
 In quo differat cognitio naturalis primi hominis de Deo et nostra? iv, 191, b.
 Utrum quamlibet cognitionem abstractivam precedat aliqua intuitiva, ex qua illa deducatur? iv, 192, a-193, b-195, a-198, a et b.
 Utrum cognitio certa et evidens de articulis fidei possit homini per virtutem Dei communicari? iv, 193, a-197, b et inde.
 Quomodo distinguantur ab invicem cognitio intuitiva et cognitio abstractiva? iv, 196, a et b.
 Distinctio cognitionis in abstractivam et intuitivam aequivalat distinctioni cognitionis *quid est*, et *an est*, et distinctioni in notitiam visionis et simplicis intelligentiae, iv, 196, b vi, 217, a et b.
 Ad cognitionem intuitivam, quae requirantur? iv, 197, a.
 Utrum idem sit cognitio ac esse cognitum? v, 177, b-191, a.
 Quae cognitio clara, et quae aenigmatica? v, 188, a et b.
 Immediata rei cognitio, quae? v, 188, a.
 In omni cognitione secundum similitudinem, modus cognoscendi est secundum convenientiam similitudinis ad illud cuius est similitudo, v, 189, b.
 Cognitio non potest esse sine esse cognito alicujus objecti, v, 191, a.
 Cognitio matutina et vespertina, quae? v, 192, b et inde-198, a-202, a-227, b.
 Nulla cognitio creata, est primo et directe cognitio sui, v, 194, a et b.
 Ex nova cognitione alicujus effectus ex principio, arguitur perfectio cognitionis principii, v, 219, a et b.
 Unde procedat defectus cognitionis alicujus rei? v, 225, a.
 Imperfectio cognitionis, seu inevidentia, est de ratione fidei, non ex parte rei credite, sed ex parte credentis, v, 328, a et inde-332, a-376, a, et inde.
 Cognitio potest dici tripliciter imperfecta, v, 332, a-376, a.
 Cognitio perfecta et imperfecta de eodem, quomodo possint vel non possint stare simul? v, 376, a et b-388, b.
 Modus cognitionis est secundum modum cognoscibilis, et nulla naturalis cognitio est de objecto cuius natura excedit modum naturae cognoscibilis, vii, 204, b.
 Quomodo intelligatur verbum sanctorum quando dicunt quod cognitio est similis rei cognite? vii, 227, a, et inde.
 De modo cognitionis anime separate, vii, 259, b, et inde.

COGNITUM

Primo cognitum homini dupliciter potest accipi, i, 118, b.
 Quid sit primo cognitum ab intellectu nostro? ii, 188, a-374, a.
 Quomodo cognitum est in cognoscente, et e contra? ii, 438, a.

Utrum primo cognitum ab intellectu nostro sit singulare? iii, 275, b et inde-319, b et inde.

COGNOSCENS

Penes quid distinguatur cognoscentis a non cognoscente? ii, 349, b.
 Qualis similitudo inter cognoscentis et cognitum exigatur? ii, 463, a = iii, 304, a = v, 188, a-189, b.
 Moveri ab objecto non est de ratione cognoscentis, in quantum est cognoscentis, iii, 256, a.

COGNOSCERE, COGNOSCI

Deus non potest a nobis in via cognosci per essentiam suam, vel in se, i, 120, b.
 Dupliciter aliquid cognosci potest: in se scilicet, et in alio; et in alio dupliciter, i, 121, a et b = ii, 162, a-387, a = v, 188, b.
 Deum in via cognoscere possumus ex suis et in suis effectibus, i, 122, a.
 Deus potest in via immediate cognosci, ita quod cognitio viatoris attingit in ipsam, licet per media transeat, i, 122, b.
 Cognitio de aliquo *quia est*, facile est cognoscere *quid*. Quis sensus? i, 129, a-140, b.
 Deus cognoscit alia a se sicut in essentia sua visa, ii, 371, b.
 Deus cognoscit res alias a se propria cognitione, id est, non solum in communi, sed etiam in quantum sunt ab invicem distinctae, ii, 372, a.
 Deus cognoscit res singulares, ii, 372, b.
 Illud quo tanquam instrumento aliquid cognoscitur, oportet esse cognitum; secus de eo quo cognoscitur tanquam forma cognoscentis, ii, 374, b.
 Reducere aliquid in intellectum, et cognosci ab intellectu, distinguuntur secundum rationem, ii, 386, b.
 Quid est cognosci in propria natura, et quid per Verbum Dei? ii, 387, b.
 Deus cognoscit enuntiabilia et complexa, ii, 395, b.
 De modo quo Deus cognoscit futura contingentia, ii, 448, b et seq.
 Posse cognoscere rem aliter quam est, contingit dupliciter, ii, 468, b.
 De modo quo cognoscitur infinitum, ii, 561, a, b et inde v, 232, b.
 Duratio cujuslibet aeterni non potest proprie et perfecte cognosci ex sua propria ratione, sed ex comparisone ad extrinsecum, iii, 197, b.
 Angeli non omnia cognoscunt per essentias suas, sed per species connaturales et concretas, iii, 255, a.
 Tripliciter dicitur aliquid cognosci, iii, 256, a.
 Varius est modus quo res cognosci potest, iii, 293, b.
 Medium cognoscendi triplex: scilicet *in quo*, *quo*, et *sub quo*, iii, 300, b^p v, 188, b-203, a et b.
 Cognoscere aliquid in aliquo, et cognoscere aliquid ex aliquo, quid? iii, 310, a vii, 252, b, in fine.
 Operatio non potest cognosci nisi altero sex modorum, iii, 475, b.
 Primus homo, in primo statu, Deum cognoscebat non solum per speciem immediate a Deo impressam, sed per species a rebus creatis acceptas, iv, 191, a.
 Unumquodque cognoscitur in quantum est actu, Quis sensus? iv, 192, b-197, a.
 Homo potest multas veritates cognoscere absque gratia habituali, iv, 283, a.
 Anima Christi per nullam scientiam cognoscit omnia scibilia, v, 208, b.
 Anima Christi cognoscit in Verbo infinita secundum quid, licet non infinita simpliciter, v, 210, b.
 Nullus potest noviter elicere conclusionem de principio, quam prius non poterat elicere, nisi perfectius principium cognoscat quam ante cognoverit, v, 220, a.

Quidquid non offertur in se, sed in alio, sicut conclusio in principio, non semper videtur ab eo qui cognoscit illud in quo offertur, nisi comprehendat illud. v, 220, b-224, b.

Quisquis cognoscit majus, cognoscit minus, si utrumque seorsum et per se offeratur cognoscenti; secus si minus cognosci habeat in majori. v, 224, b.

Non semper major efficacia requiritur ad cognoscendam rem minorem quam majorem. v, 232, b et inde.

Ea quae sunt fidei dicuntur cognosci in speculo et aenigmate. Quare? v, 330, a.

Per similitudines inferioris ordinis non possunt superiora cognosci. Quis sensus? vii, 221, a-228, a, in fine.

Ad perfectionem intellectualis substantiae pertinet ut omnium specierum naturas et virtutes et propria accidentia cognoscat. vii, 236, a.

Quod cognoscitur in alio, pertinet ad modum cognoscendi ejus in quo cognoscitur. vii, 249, a.

COGNOSCIBILE

Medium quo aliquid est cognoscibile, dicitur ratio cognoscibilis. i, 19, b.

Substantia materialis est a nobis quidditative cognoscibilis. i, 141, a.

Ordo in cognoscibilibus. ii, 319, b.

COGNOSCITIVUM

Cognoscitivam potentiam nullus actus secundus proprie immutat. v, 184, b.

Aliae cognoscitivae potentiae possunt ex speciebus praconceptis alias sibi formare. v, 228, b.

Qualis sit proportio inter potentiam cognoscitivam et objectum naturaliter cognoscibile? vii, 206, a.

Utrum in cognoscitivis potentiis sit ponenda species aliqua, quae sit distincta ab actibus talium potentialium? vii, 223, a, et inde-228, b, in fine, et inde.

In cognoscitiva potentia est duplex actus: unus non vitalis, et alter vitalis. vii, 229, a et b.

COMMENSURATIO

Ex diversa commensuratione ad corpora causantur distinctio numeralis inter animas rationales et distinctio gradus in eis. i, 291, a = iii, 248, b = iv, 359, b-360, a.

Formale principium individuationis formae est commensuratio talis formae ad talem materiam. iii, 240, a et inde.

Respectus commensurationis animae ad corpus proprium est de formali ratione hujus animae, inquantum haec. iii, 249, a.

COMMENTATOR

De mente Commentatoris est quod aliqua necessaria habeant causam suae necessitatis. i, 169, a.

Quomodo intelligatur verbum Commentatoris (12 *Metaph.*, comm. 44), quod inter primam causam et alias intelligentias non est causa et causatum? i, 170, a = iii, 78, b.

Qualis est secundum Commentatorem divisio animae in suas potentias? i, 213, a et inde.

Contra Commentatorem dicendum est in caelo esse vero et proprie materiam, quae est pars corporis celestis. i, 292, a et inde = iv, 4, b.

Secundum Commentatorem, etiam in rebus creatis reperitur absoluta necessitas. i, 366, a-370, b.

Juxta Commentatorem attributa divina non distinguuntur realiter. i, 372, a et inde.

Juxta mentem Commentatoris, non solum voces, sed etiam res ad extra predicantur. i, 408, a, et inde.

Opinio Commentatoris est, media esse composita ex contrariis, et e converso. ii, 149, b, et inde.

Secundum Commentatorem Deus est causa efficiens corporis celestis. iii, 78, a.

Commentator negat intelligentias esse factas a Deo, illo modo quo ponit Avicenna; et, secundum eum, non est verum quod omne quod fit, fiat ex contrario et per alterationem. iii, 78, b.

Secundum Commentatorem, in toto tempore continuo est idem *nunc*, seu instans, secundum essentiam, sed plura *nunc*, vel multa instantia, secundum rationem. iii, 178, b.

In quoniam sensu loquitur Commentator quando dicit impossibile esse aliquam rem non durare nisi per instans? iii, 181, b.

Secundum Commentatorem individuatio fit per materiam. iii, 274, a in fine.

Commentator erravit in materia de intellectu possibili. iii, 319, a.

Quid sentiat Commentator de motore gravium et levium? iii, 402, a et inde.

Quid senserit Commentator de animatione corporum celestium? iii, 489, a.

Non est recipienda auctoritas Commentatoris dicentis corpus celeste non esse compositum ex materia et forma. Quare? iv, 42, a.

Secundum Commentatorem *non ens* dicitur tripliciter. iv, 33, b.

Quae fuerit opinio Commentatoris de dimensionibus interminutis; et ejus reprobatio. iv, 53, b-129, a, et inde-140, b-157, a, et inde.

Opinio Commentatoris relate ad formam mixti. iv, 57, a-59, a-81, b.

Contra Commentatorem est opinio Aureoli, quod nullum accidens sit aliqua realitas in se terminata. iv, 154, a.

Dictum Commentatoris, scilicet quod omnes partes simul non sunt aliud a toto, quomodo intelligitur? v, 24, a et b.

COMMUNE, COMMUNITAS

Nihil habent commune predicamenta. i, 135, b.

Ens commune tripliciter. i, 143, b-321, b.

Estne commune Deo et creaturis *ens*, sive nominaliter, sive participialiter dicatur? i, 362, a.

Communes termini sua naturali suppositione supponunt confusae. ii, 43, b.

De multiplici communitate: rei et rationis. ii, 211, a-233, a.

Communitas personae non est sicut communitas generis vel speciei, sed sicut individui vagi. ii, 211, b.

Quomodo natura specifica in individuo habeat communitatem et quomodo non? iii, 241, b.

Magis commune est uno modo prius naturae quam minus commune, et alio modo posterius. iii, 320, b-321, a.

Primum secundum sensum judicamus magis commune quam minus. vi, 213, a.

COMMUNICABILE, COMMUNICATIO

Utrum communicabiles sint paternitas et filiatio? ii, 232, a-232, a et b.

Communicabile dupliciter. ii, 232, b.

Spiratio activa est magis communicabilis quam paternitas vel filiatio. Quare? ii, 232, b.

Eadem res distincta solum secundum rationem est communicabilis et incommunicabilis in divinis. ii, 345, a.

Non est communicabilis divina essentia ad modum universalis. iii, 247, a.

Forma non prius communicatur composito quam materiae, nec prima communicatio stare potest sine secunda. v, 82, b-83, b, et inde.

COMPLACENTIA

Complacentia est quies voluntatis. Quis sensus? i, 77, b.
Complacere in complacentia ultimi finis dupliciter potest contingere. i, 111, a.
Voluntas aliquando magis, aliquando minus habet complacentiam in ultimo fine. i, 112, b.

COMPLEXUM

Objectum scientiæ nostræ est quid incomplexum ex parte rei, et complexum ex parte nostri. i, 46, a.
Objectum fidei est complexum et incomplexum. i, 46, a = v, 321, a.
Alio modo est necessitas simpliciter in complexis, et alio modo in incomplexis. i, 367, b in fine, et inde-370, b in fine-371, a.
Complexa et enuntiabilia Deus cognoscit. ii, 395, b.

COMPOSITIO

Utrum in divinis personis sit concedenda aliqua compositio, etiam secundum rationem? i, 156, b, et inde-162, a, et inde.
Nullam dicunt compositionem in Deo rationes diversæ attributorum. i, 160, b.
Relatio non facit compositionem cum eo in quo est. ii, 302, b, in fine, et inde.
Compositio intellectus non excedit terminos compositionis. ii, 395, a.
Tres compositiones sunt in angelo. iii, 225, b.
In substantiis spiritualibus est unica compositio actus et potentie, in corporalibus vero duplex. iv, 108, a.
Compositio duplex. v, 22, b, in fine-110, b.

COMPOSITUM

Ex unione aliquorum ad invicem non semper resultat tertium compositum. i, 235, b-325, b.
Unde habeat compositum quod vere dicatur mixtum? iv, 83, a.
Esse compositi est duplex. iv, 109, a.
De intellectu compositi substantialis est esse substantiale. iv, 115, a.
Cur materia dicatur inchoatio compositi? cur formæ? et cur magis compositi quam formæ? iv, 122, a.
Compositum quid? et quid esse compositi? iv, 157, a.
Solum compositum habet per se partes. iv, 159, a.
Quid nobilius: forma, vel compositum? v, 22, a.
In homine est duplex compositum compositione *ex his*. v, 23, a.
Ex unione formæ ad materiam semper resultat compositum. v, 71, b.
Forma non fit, sed compositum. v, 78, b.
Compositum accidentale, resultans ex substantia et accidente, non est essentia completa. v, 80, b.
Nec tale compositum est ens aut unum per se, sed per accidens. v, 81, b.
Ex quibus compositis resultat tertium quoddam, et ex quibus non? v, 110, b.
Id quod proprie corrumpitur, est id quod est compositum ex materia et forma. vii, 44, a.

COMPREHENDERE, COMPREHENSIO

Cum comprehenditur natura, necesse est perfecte cognoscere omnem potentiam ejus naturalem, non autem obediētiālem. i, 18, b-19, a.
Quid est comprehensio in beatitudine, secundum S. Thomam? et in quoniam sensu fruitio se habet ad amorem sicut visio ad comprehensionem? i, 73, a.
Intentio est comprehensio; quis sensus? ii, 359, b.

Intellectus, cognoscens perfecte et distincte aliquem effectum in Verbo, comprehendit Verbum ut est causa illius effectus, non autem simpliciter. v, 218, b.
Impossibile est quod aliquis intellectus creatus comprehendat Deum. v, 220, b, et inde.
Utrum, si aliquis intellectus videret omnia in Deo, sequeretur quod comprehenderet Deum? vii, 235, a et b-238, b-240, b, in fine, et inde-250, a-255, a.
Cognita infinitate extensiva divinæ potentie, quantum ad rem, et non quantum ad negationem solum, comprehenditur Deus. vii, 255, a et b.

CONCEPTIO

Tam prima quam secunda intentio est conceptio intellectus. ii, 176, b.
Omne nomen significat immediate aliquam conceptionem. ii, 177, a.
Utrum prima intentio sit principaliter objectum intellectus et non conceptio ejus? ii, 179, b, et inde-182, a et inde.
Ex qua habitudine ad aliud dicitur conceptio intellectus esse intentio? ii, 182, a.
Conceptio rei intellecte est terminus actus intelligendi. ii, 318, b.
De conceptione Beate Mariæ Virginis. An fuit immaculata vel non? v, 26, a et inde.
Festum conceptionis Beate Mariæ quomodo sit tolerandum? v, 37, b.
Responsiones ad auctoritates Sacre Scripturæ et Sanctorum, pro conceptione Beate Virginis in originali, quomodo non sint validæ? v, 40, a.
Ad conceptionem prolis mater non concurrit nisi passive. v, 42, a et b.
In conceptione prolis invenitur triplex actio. v, 42, a.
In conceptione Christi duplex est miraculum. v, 47, b.
Conceptio Christi habuit tria privilegia. v, 48, a.
In naturis penitus diversis potest fundari una et communis conceptio intellectus dupliciter. v, 102, a.
Conceptio animæ quædam representativa, quædam etiam factiva. vi, 157, b.

CONCEPTUS

Conceptus animæ tripliciter se habere potest ad rem per ipsum representatam. i, 133, a.
Conceptus alii quid addant ad conceptum entis? et quomodo distinguantur ab eo? i, 134, a-142, a et b = iv, 379, b et inde.
Conceptus entis est absolutus. i, 134, a.
Conceptus reflexus, quamvis superior sit, continetur tamen sub inferiori. i, 134, b, et inde.
Ens dicit unum conceptum ab omnibus inæqualiter participatum. i, 135, b.
Conceptui communi Deo et creaturis attributa. i, 141, a, et inde.
Conceptus entis, communis ad decem prædicamenta et ad ens reale et rationis, quomodo est realis, et quomodo non? i, 143, b.
Conceptum generis prius quam differentie efformat intellectus. Quare? i, 355, b.
Que sit diversitas inter conceptum generis et differentie? i, 356, b.
Conceptus diffinitionis est una et simplex qualitas in intellectu, et realiter, licet sit multiplex in virtute. i, 400, b.
Aliquem conceptum prædicari de Deo quidditative contingit dupliciter; et in quo sensu dicitur aliquem conceptum esse quidditative communem Deo et creaturis? i, 400, b, et inde.
Non de conceptibus, sed de rebus, fit enuntiatio. ii, 393, a.
Unde habeat res una quod possit fundare plures conceptus? iv, 90, b.

Immediatum objectum intellectionis recte est res sub conceptu, et non conceptus per se. v, 190, b.

CONCLUSIO

Theologia est scientia conclusionum quae sequuntur ex articulis fidei. i, 4, a.

Utrum in quacunque conclusionem potest habitus scientiae perfectus, possit et imperfectus ejusdem rationis? i, 40, a-41, a et b-42, b.

Conclusio et principium possunt cognosci seorsum, et utrumque simul. i, 43, a.

Non est idem scire conclusionem et scire eam esse veram. i, 57, b.

Conclusio est nota propter principia. Quis sensus? i, 79, b.

Ad intelligendum conclusionem demonstratam, non oportet cognoscere de subiecto quid est, sed sufficit cognitio ejus in effectu. i, 140, b.

Intelligere principiorum et conclusionum non distinguuntur specie. iii, 246, a.

Nullus potest noviter elicere conclusionem de principio, quam prius non poterat elicere, nisi perfectius cognoscat principium quam antea. v, 220, a.

Utrum de eadem conclusione possint esse simul in eodem habitus scientiae et opinionis? v, 326, a-335, b.

Circa deductionem particularium conclusionum potest quis peccare errando, non autem circa prima principia practica. v, 435, b.

CONCORDIA

Quomodo concurrunt concordia, multitas et unio ad spirationem Spiritus sancti? ii, 39, a.

Concordia, quid, et circa quae? v, 356, a.

CONCRETUM

Quodlibet concretum substantiale significat distincte quidditatem vel essentiam, indistincte autem supposita illius naturae. i, 222, a.

In creaturis concretum et abstractum praedicantur de se invicem in formis generalibus, non autem semper in formis specialibus. i, 228, a.

Concretum et abstractum diversimode significant eandem essentiam. i, 231, a.

In substantiis immaterialibus creatis, abstractum non praedicatur de concreto. i, 231, a.

Non eodem modo individuatur concretum et abstractum de genere substantiae; nec est idem de ratione utriusque. i, 234, b.

Concretum habet aliquod extraneum, quod videlicet sit praeter essentiam suam. i, 236, a-300, a.

Concretum singulare, et commune, de genere substantiae, quomodo diversimode includunt accidentia? i, 236, b.

Concretum et abstractum non differunt solum grammaticaliter, sed etiam realiter, in multis. i, 325, a.

Uti concretis et abstractis nominibus in divinis, ipsis non prejudicat. ii, 271, a-280, a.

Additio pronominum ad concreta trahit illa ad standum potius pro suppositis quam pro quidditate. v, 144, b, in fine-145, a.

Concretum de genere accidentis, quomodo in suo significato includat subiectum? v, 307, a et b.

CONCUBINA

Habere concubinam est contra prima praecepta legis naturae. vi, 529, a, in fine.

CONCUPISCENTIA

Amor concupiscentiae, quid? i, 74, b.

Amor concupiscentiae et concupiscentia realiter distinguuntur, et habent diversa objecta. i, 75, a.

Concupiscentia dicitur dupliciter; et quid utroque modo sumpta? i, 75, a.

Concupiscentia multipliciter; et quomodo peccatum originale dicitur concupiscentia? iv, 331, b.

Cur peccatum originale dicatur magis concupiscentia quam ignorantia? iv, 332, a.

Concupiscentia habitualis dupliciter; et quomodo utroque modo diversimode comparetur ad peccatum originale et ad peccatum actuale? iv, 343, b, et inde.

Concupiscentia habitualis unde habeat rationem peccati quod dicitur originale? iv, 345, b.

Duplex est amor: benevolentiae scilicet et concupiscentiae. v, 197, b-343, a.

Spes non est amor concupiscentiae, licet ad illum pertineat. v, 342, b-343, a.

Quid amatur amore concupiscentiae? v, 345, a.

Quelibet amicitia concupiscentiam includit. v, 356, b.

Contra concupiscentiam potest praestari remedium dupliciter. vi, 498, b.

CONCUPISCIBILIS

Concupiscibilis differt realiter ab irascibili, et ab aestimativa, quam consequitur. i, 219, a.

In concupiscibili sunt subjective aliquae virtutes morales; et secundum quid competit ipsi esse tale subiectum? v, 389, a.

Iustitia non potest esse subjective in concupiscibili, sed involuntate. v, 398, a-404, a.

CONFESSIO, CONFESSOR, CONFESSUS, CONFITENS

Poenitentia, in quantum est sacramentum, praecipue in confessione perficitur. vi, 22, b.

Qui fictus accedit ad confessionem, non tenetur eam iterare, sed solum fictionem confiteri. vi, 28, a-375, a-379, a et b.

Confessio, cum contritione et satisfactione, est proxima materia sacramenti poenitentiae. vi, 295, a et b.

Utrum sola confessio sit de essentia sacramenti poenitentiae? vi, 298, a-307, a et inde.

In quoniam sensu confessio et absolutio sunt minus necessariae ad poenitentiam quam contritio et satisfactio? vi, 355, b.

Confessio facta sine contritione non valet, pro tempore quo fit, ad remissionem peccati quoad culpam vel poenam; talis autem confessio, recedente fictione, incipit esse fructuosa confitenti. vi, 374, b, in fine-375, a.

Utrum in confessione imprimatur aliqua dispositio ad gratiam, seu aliquis ornatus, in anima confitentis? vi, 375, b, et inde-377, b, et inde.

Tribus modis intelligitur quod fecte confessus non teneatur iterare confessionem, sed fictionem tantummodo confiteri. vi, 378, b, et inde.

Fictio multiplex; et quaedam facit confessionem reiterabilem. vi, 379, a.

Qui fecte confitetur, sine contritione, novum peccatum committit, pertinens ad genus sacrilegii. vi, 382, b.

Fictio in confessione non potest dici mendacium officiosum, sed perniciosum. vi, 383, b.

Utrum fecte confessus sit absolutus regulariter et in omni casu a praecepto Ecclesiae et Dei? vi, 384, b.

Confiteri cum contritione cordis, et confiteri fictionem praehabita in confessione, et non accedere cum fictione ad aliquod sacramentum, non est praeceptum Ecclesiae, sed Dei. vi, 385, a.

De ratione confessionis non est quod homo sit Deo per charitatem unitus, sicut est de ratione contritionis et satisfactionis. vi, 385, b.

Sacramentum confessionis nullum est sine attritione saltem; quam attritionem, si non sequatur contritio, saltem

post absolutionem, erit quidem sacramentum, sed sine fructu. vi, 386, a.

Confessio debet sic esse integra, ut homo confiteatur uni omnia peccata, quae habet in memoria. vi, 386, b.

Non est necessarium quod confitens semper absolvat ab omnibus peccatis confessis per unum et eundem; immo potest per unum absolvi ab aliquibus et non ab aliis, sed remittat ad illum qui absolvat a reliquis. vi, 387, a.

Etiamsi sacerdos non possit de omnibus peccatis absolvere, tenetur confitens omnia eidem confiteri. vi, 387, a.

Non omnes circumstantiae aggravantes sunt de necessitate confessionis; et quae sint? vi, 388, b, et inde.

Confessionem non est necesse iterari nisi in quatuor casibus. vi, 393, b.

Venialia non sunt de necessitate confessionis. vi, 419, b.

Confessor debet celare peccata sibi confessa. vi, 424, b.

Non solum peccata confitentis debet sacerdos celare, sed etiam alia sibi dicta, per quae possent peccata confitentis deprehendi. vi, 425, a.

Propter quodcumque praeceptum Ecclesiae, vel Praelati, non debet confessor revelare confessionem. vi, 425, a.

Potest confessor omnia revelare de voluntate confitentis. vi, 425, b.

Confessor tenetur celare peccata sibi confessa propter duo. vi, 425, b.

Utrum cadat sub sigillo confessionis persona cum qua confitens confitetur se peccasse. vi, 426, a, et inde-428, a, et inde.

Ratio sigilli confessionis non est quia praesumitur quod Deus celet peccatum. vi, 426, b-428, b.

Non semper licet confessori loqui de peccatis confitentis, etiam non referendo ad ipsum. vi, 426, b-429, a.

An confessori liceat prodere peccatum confitentis qui coactus dat confessori licentiam ut dicat peccatum suum in iudicio? vi, 427, a-431, b.

Quomodo diversimode dicantur aliqua cadere sub sigillo confessionis? vi, 428, a, et inde.

Celatio, seu occultatio confessionis, est de natura sacramenti poenitentiae triplici ratione. vi, 430, a.

Praeceptum de celatione confessionis consequitur sacramentum poenitentiae. vi, 430, a.

Confessor potest jurare se nescire peccatum quod tantum novit in confessione. vi, 432, a, et inde.

CONFIRMARE

Ex duplici causa beati confirmantur in bono. iii, 424, a.

De modo quo confirmantur in bono beati. iii, 436, a et b.

Non omnis clara Dei visio confirmat in bono. iii, 436, b.

Liberum arbitrium potest confirmari in bono. vii, 431, a.

CONFIRMATIO

Aliquis non fictus recepit characterem confirmationis, qui tamen non recipit gratiam gratum facientem. vi, 77, b.

Fictio impedit effectum confirmationis. vi, 129, a.

Fictione recedente, confirmatio suum ultimum consequitur effectum. vi, 130, a.

Solus Episcopus potest propria potestate et auctoritate dare sacramentum confirmationis. vi, 134, a.

Quisnam est ordo baptismi ad confirmationem? vi, 134, a.

Simplex sacerdos et non episcopus potest ex commissione solius Papae dare confirmationem. vi, 134, b.

A quo fuerit institutum sacramentum confirmationis? vi, 139, b, et inde.

CONSCIENTIA

Conscientia proprie nominat actum, et non potentiam aut habitum; et pertinet ad intellectum et non ad voluntatem formaliter. iv, 441, b, in fine-442, a-445, a, et inde-448, b, et inde.

Tria pertinent ad conscientiam: scilicet scire an actus sit factus vel non, investigare an actus sit faciendus vel non, examinare an actus sit recte factus vel non. iv, 442, a, in fine, b.

Recta conscientia ligat et obligat simpliciter et per se, erronea vero solum secundum quid et per accidens. iv, 443, a.

Utrum ex hoc quod conscientia dicitur cum alio scientia sufficienter probetur quod pertineat ad intellectum? iv, 445, a-449, b.

Utrum faciens contra conscientiam erroneam, vel secundum illam, possit non peccare? iv, 446, b-452, b-453, a.

Utrum possit esse aliqua conscientia erronea quae nullo modo liget? iv, 447, a-453, a.

Habens maiorem scientiam, habet et maiorem conscientiam. Quis sensus? iv, 448, b.

Licet agens contra conscientiam tristetur, non tamen conscientia est tristitia. iv, 448, b.

Quomodo conscientiae, cum sit actus, possint attribui actus, puta redarguere, accusare, etc.? iv, 448, b, in fine.

Conscientiae definitiones. iv, 449, b.

Nullus actus attributus conscientiae, proprie pertinet ad voluntatem; et quid sit remorsus conscientiae? iv, 449, b.

Contra iudicium conscientiae potest quis agere dupliciter; contra tamen actum conscientiam universalem et particularem simul nullus potest agere. iv, 450, a.

Peccans ex malitia, quomodo se habent ad conscientiam? iv, 450, b.

Quilibet tenetur deponere conscientiam erroneam. iv, 451, a.

Aliquis potest teneri ad illicitum, sed per accidens. iv, 451, b.

Vera notitia tollit obligationem conscientiae erroneae. iv, 451, b.

Per quem modum dicatur conscientia ligare? iv, 451, b, in fine, et inde.

Ligatio conscientiae dicitur obligatio. iv, 452, b.

In haereticis conscientia non reimmurat eorum infidelitati. Et quare? v, 436, a.

Opinio quomodo conscientia erronea obliget. vi, 70, b, et inde.

An conscientia excusat? vi, 71, b.

In sua et aliena conscientia quilibet poterit legere, in die ultimi iudicii, omnia merita propria et aliena. vii, 123, b.

CONSECRATIO

Verba consecrationis, in sacramento Eucharistiae, ad quam dispositionem attingant, et quomodo? vi, 26, b.

Forma consecrationis panis, in Eucharistia, praecise consistit in his verbis: *Hoc est corpus meum*. vi, 146, b-149, b, et inde-156, b, et inde.

In Eucharistia tam consecratio materiae quam usus materiae consecratae exprimuntur per verba Domini. vi, 147, a.

In consecratione panis, locutio quam profert sacerdos, *Hoc est corpus meum*, est vera. vi, 147, b.

De convenienti et completa forma consecrationis sanguinis Christi. vi, 148, b-151, a, et inde-161, a, et inde.

In verbis consecrationis panis, quomodo et pro quo supponat *hoc*? vi, 158, a.

In forma consecrationis, pronomen *hoc* non demonstrat accidentia, sed substantiam sub eis contentam. vi, 160, a.

Cur in consecratione corporis non dicitur *quod pro vobis traditur*, sicut in consecratione sanguinis dicitur *quod pro vobis effundetur*? vi, 161, b, in fine-162, a.

Si sola verba consecrationis proferat sacerdos, cum intentione consecrandi, conficit Eucharistiam. vi, 163, b.

Post consecrationem, in Eucharistia, substantia panis et vini non remanent. vi, 220, b-223, b, in fine, et inde-231, b, in fine, et inde.

In Eucharistia, post consecrationem, non ante, accidentia sunt composita ex *esse* et *quod est*. vi, 265, a.

Non simul proferentes verba consecrationis possunt simul consecrare. vi, 287, a.

Cur in extrema unctione, et in pluribus aliis sacramentis, exigatur consecratio materiae? vi, 453, b.

Non omnis consecratio quae homini adhibetur, est sacramentum. vi, 478, a.

Non omnis consecratio in qua gratia confertur ex opere operato, est vere et proprie sacramentum. vi, 484, a.

An in consecrationibus virginum, regum, et in aliis benedictionibus, conferatur gratia? vi, 484, a.

Solemnitas voti habet aliquam spiritualem consecrationem. vi, 532, a.

CONSENSUS

Consensus est actus voluntatis. i, 89, b.

Consensus non est in brutis. i, 89, b.

Consensus est in sola voluntate, ut includit rationem superiorem vel inferiorem. i, 89, b-90, a.

Consensus nullo modo est de ultimo fine, sed eorum duntaxat quae sunt ad finem. i, 90, a.

Electio quandoque differt realiter a consensu, quandoque solum ratione. i, 90, b.

Consensum praecedit consilium, electionem praecedit consensus, imperium praecedit electio, et usum praecedit imperium. i, 90, b, et inde.

Utrum consensus dicat applicationem motus appetitivi ad determinationem consilii? i, 92, b-94, b.

Omnis consensus sequitur iudicium rationis, sive recte, sive erronee. i, 95, a.

CONSERVATIO

Utrum conservari et creari differant: et quomodo? iii, 4, a-12, a, in fine.

In quo differrent conservatio et creatio, si mundus esset ab aeterno? iii, 13, a.

Conservatio activa Dei, quid? et quomodo distinguitur a creatione activa? iii, 28, b, et inde-68, a, et inde.

Nullum ens aliud a Deo potest conservari sine Deo conservante. iii, 28, b, in fine-45, b, in fine, et inde-79, b.

Utrum conservatio sit realiter distincta a re conservata? iii, 35, b-56, a et b.

De conservatione activa et passiva. iii, 56, a.

Nulla creatura, proprie loquendo, conservat aliquam substantiam. iii, 69, a.

Deus per se solum conservat in esse, generat vero et corrumpit mediante activo naturali. iii, 79, b.

Potestne Deus conservare subiectum sine propria passione? iv, 23, b, in fine, et inde-32, b.

CONSILIUM

Consilium praecedit consensum. i, 90, b, in fine-91, a.

Consilium quid? i, 91, a in fine, et b.

Electio non sequitur ad omne consilium. v, 430, a.

Non est universaliter verum quod consilium de uno actu revocante alium, tollat necessitatem illius alterius. vi, 73, b.

CONSTITUENS

Non omne constituens aliquid distinguitur realiter ab illo. ii, 33, b.

Non omne constituens est causa constituti, ut in divinis. ii, 223, b.

CONSTITUTIO

De multiplici constitutione et modo constituendi. ii, 223, b-224, a.

Utrum constitutio divinae personae non sit intelligenda per modum effectus formalis, sed per modum cuiusdam resultantis? ii, 224, a et inde.

Unum ex pluribus constitui, tripliciter. v, 10, b.

CONSUETUDO

Consuetudo est quasi altera natura. v, 391, b.

Consuetudo Ecclesiae praefertur auctoritati sanctorum Doctorum. vi, 114, a.

CONTACTUS

De contactu per quem substantia intellectualis potest uniri corpori. ii, 435, b, et inde = vi, 210, a et b.

Contactus proprie, et metaphorice, quid? iii, 120, a.

Contactus virtutis, quid? iii, 133, a.

Quid de ratione contactus? vi, 173, a.

Non quilibet contactus Christi dedit virtutem sacramentalem rei tactae. vi, 463, a.

Contactus virtutis est ratio angelorum, et animae separate, existendi in loco. vii, 116, a.

CONTEMPTUS

Qualis contemptus contrariatur professioni? vi, 538, a et b.

CONTINENTIA, CONTINERE

Non omne perfectius continet virtualiter id quod est imperfectius. ii, 361, a.

Continentia qua angelus qui est in loco, dicitur continere locum, quid? iii, 133, b.

Continentia virtualis in mixto est duplex. iv, 78, b, et inde.

Continentia virtualis et formalis simul, nobilior est quam virtualis tantum, vel formalis tantum. iv, 224, a, in fine.

Utrum Papa possit votum solenne continentiae relaxare? vi, 520, a, et inde-532, a, et inde.

An continentia sit bona non solum ex ordine ad aliud, sed etiam secundum se? vi, 534, a.

Debitum continentiae non per accidens, sed per se annexum est ei qui religioni consecratur. vi, 536, a.

Aliquid potest aliqua continere dupliciter: scilicet divisim, et unite. vii, 250, b.

CONTINGENS

Differentia inter effectum contingentem et necessarium debet sumi ex parte causae proximae. ii, 442, a.

Licet in Deo sit mera necessitas, actus tamen divinae voluntatis contingentes habitudines habet ad objecta secundaria. ii, 444, b.

Causa prima, aut ejus actio, nullo modo debet dici contingens. ii, 446, a.

Si causa est contingens, oportet et ejus effectum esse contingentem, sed non necessario e converso. ii, 446, a et b, 451, a.

Contingens, ut futurum non potest infallibiliter cognosci, sed secundum quod est in praesenti. ii, 447, b, et inde-453, b-460, a et b.

Contingens, in quo differt a necessario? ii, 450, b.

Propositio de futuro contingenti, quod futurum Deus scit, est uno modo necessaria, et alio modo non. ii, 452, b.

Utrum futurum contingens, consideratum prout est in sua actuali existentia, sit necessarium? ii, 455, a, et inde-467, b, et inde.

Utrum aliqua propositio singularis de futuro contingenti sit vera vel falsa? ii, 457, a, in fine, b-470, a, et inde.
De futuris contingentibus non est determinata veritas. Quis sensus? ii, 471, a.
Propositio contingens absolute potest esse necessaria ex suppositione. ii, 471, b.
Contingens super quod transit actus divina cognitionis, non est absolute necessarium. ii, 487, a.
Rebus contingentibus nullam necessitatem imponit divina providentia. ii, 487, b.
Contingens dupliciter, ut in se, et ut in causis; et res que nullum esse habent, possunt dici contingentes. ii, 587, a.
Quomodo intelligitur quod contingens aequaliter non invenitur nisi in potentiis passivis? iv, 208, a-222, b-229, a et b.
Nullus effectus est contingens respectu causae secundae. In quo sensu? iv, 251, a, in fine.
De futuris contingentibus potest haberi infallibilis assensus per notitiam creatam. v, 200 b.

CONTINGENTER, CONTINGENTIA

Voluntas aliquos actus producit naturaliter, et aliquos libere contingenter. i, 268, b.
Contingentia non oritur in rebus propter causas secundas. Et si oppositum videatur sentire sanctus Thomas, quomodo est intelligendus? ii, 439, b-445, b, et inde-446, b, in fine.
Radix contingentiae est divina voluntas. ii, 440, a.
Prima radix contingentiae in creaturis secundum rem et secundum rationem est divinus intellectus et divina scientia. ii, 440, b, in fine-441, a.
Nullus effectus evenit contingenter a prima causa isto modo quod possit ordinem ejus exire, sicut scilicet potest exire ordinem cujuscunque causae secundae. ii, 441, b.
Utrum contingentia rerum ponat mutabilitatem in scientia Dei? ii, 456, b-469, a.
Contingentia scientiae Dei, quantum ad habitudines, quid sit, et cui inhaereat? ii, 466, b, in fine, et inde.
Nulla contingenter eveniunt, non obstante divina providentia, praescientia et praedestinatione. Quis sensus? ii, 495, a et inde.
In duplex volitum tendit voluntas: in unum necessario, in aliud contingenter. vii, 193, a, et inde.

CONTINUATIO

Utrum continuatio differat a productione? iii, 42, a-69, a.
Virtualis continuatio attentionis sufficit ad meritum actus exterioris. iv, 244, b.

CONTINUITAS

Continuitas non est de ratione temporis. ii, 10, a.
Id quod addit unitas de genere quantitatis super rem quam dicitur una, non est forma continuitatis. ii, 186, b-187, a.
Mobile infinitatem locorum mediorum non consumit nisi per continuitatem motus. iii, 382, a.
Continuitas attenditur penes prius et posterius ubi divisibilis, non autem ubi indivisibilis, et penes divisionem loci vel spatii acquisiti vel deperditi. iii, 408, b.
Unitas est forma continuitatis, juxta Henricum de Gandavo et Bernardum de Gammato. iv, 146, b.

CONTINUUM, CONTINUUS

Motus localis solus potest esse continuus. ii, 134, b-141, b.
Utrum intensio formarum fiat per motum continuum? ii, 138, a, et inde-141, b, et inde.

Alteratio non potest esse motus continuus. ii, 141, b.
Licet motus localis luminosi sit continuus, tamen illuminatio non est continua. ii, 143, a in fine, b.
Dispositio ad intensionem formae potest fieri continue, non autem ipsa intensio formae. ii, 144, a.
Divisio continui estne evacuata in prospectu divini intellectus? ii, 376, a-384, b-385, a.
Quelibet pars continui in divino intellectu est divisibilis et indivisibilis. Et quomodo? ii, 385, a in fine, b-v, 227, a et b.
Quomodo continuum dicatur habere partes in potentia? ii, 555, a.
Quamlibet partem continui ab aliis separatam, non tamen omnes collective, Deus conservare potest. ii, 555, b.
Deus non potest continuare divisionem partium proportionalium continui secundum divisionem partium proportionalium temporis. ii, 556, b.
In toto tempore continuo est idem instans secundum essentiam, sed plura instantia secundum rationem. iii, 147, a, et inde-178, a et b.
Tempus est continuum, et, secundum Albertum, principalius est continuum quam discretum. iii, 151, a et b-176, a.
Prima divisio quantitatis est in continuum et discretum. iii, 174, a.
Instantia temporis continui et discreti sunt improporabilia. iii, 360, a.
Motus continuus non est nisi per medium. iii, 381, b.
Omnis mutatio instantanea est terminus motus continui. iii, 382, b.
Ex hoc quod angelus, cum sit impartibilis, movetur, non sequitur quod continuum aliquod ex indivisibilibus componatur. iii, 405, b.
Ad omnem formam suscipientem magis et minus, est motus continuus. iv, 52, a et b.
Ad motum unum et continuum, quid? iv, 87, a-vii, 25, b, et inde.

CONTRADICTION, CONTRADICTIONUM

Contradictio est maxima oppositio, et omnes aliae oppositiones addunt ad eam. i, 154, b, in fine.
Distinctio rationis tollit contradictionem, et maxime in divinis. i, 156, a-397, a et b-v, 342, a in fine, b-345, b.
Contradictio tam inter complexa quam inter incomplexa est habitudo rationis; et nulli convenit formaliter praeter opus intellectus, secus fundamentaliter. i, 159, a.
Contradictio est realis oppositio. Quis sensus? i, 161, b.
Quae rationis distinctio sufficit ad hoc quod contradictoria de taliter distinctis praedicantur? i, 253, b.
In quocunque signo contradictoria conveniunt aliquibus, in eodem sunt multa et distincta. Quis sensus? i, 391, b.
Improprie dicitur quod contradictoria conveniant aliquibus, circumscripta omni operatione intellectus. i, 392, b.
Potentia contradictionis potest esse dupliciter in aliquo. ii, 469, a.
Utrum aliquid creari implicet contradictionem? iii, 42, b, et inde-69, b et inde.
Id quod implicat contradictionem, nec est ens, nec non ens. iii, 98, b.
Duo contradictoria possunt esse simul vera in *nunc* avi, secus in *nunc* temporis. iii, 193, a.
Eadem est potentia contradictoriorum. Quis sensus? iv, 10, b.
Inter oppositionis genera primum est contradictionis. v, 388, a.
Idem ubi respicere diversos terminos, implicat contradictionem. vi, 174, b.
Omnis potentia contradictionis est ad opposita. Quis sensus? vi, 268, b, in fine-269, a.
Quae sint, et quomodo exponantur conditiones requisite ad contradictionem? et an duae singulares habentes omnes istas conditiones, excepta eadem intentione proferentis, sint contradictoriae? vi, 433, a et b.

Quas contradictiones claudat hoc, quod successiva eadem numero reparentur? vii, 7, a-10, b-25, a et inde.

CONTRAHERE

Contrahere, seu contractio, dupliciter intelligitur, i, 60, a. Contrahere et contrahi non inferunt realem distinctionem inter illa quibus conveniunt, i, 355, a.

CONTRARIETAS, CONTRARIUM

Non ex eodem provenit contrarietas et impossibilitas coexistendi formarum contrariarum, i, 10, b.
 Proprium est substantiæ secundum sui mutationem esse susceptivum contrariorum, i, 199, b-211, a.
 Utrum contraria in actu completo et quieto, et non solum in fieri, possint simul esse? ii, 103, b-120, a.
 Unde procedat impossibilitas existendi contrariorum in eodem subjecto in gradibus intensis? ii, 117, a, et inde-118, b.
 Licet duo contraria possint se compati in eodem subjecto secundum medium suæ latitudinis, non tamen secundum gradus aequales superius vel inferius, ii, 119, a et b.
 Media sunt composita ex contrariis, secundum Commentatorem, et e converso, ii, 119, b, et inde.
 Quomodo dicantur contraria esse ad invicem permixta vel impermixta, seu unum alteri permisceri vel non permisceri; et quid huiusmodi impermixtio importet? ii, 120, b, et inde.
 Accessus et recessus a contrario possunt ad invicem dupliciter comparari, ii, 121, a.
 Quod omne quod fit, fiat ex contrario, non est verum, secundum Commentatorem, iii, 78, b.
 Contraria possunt causari ab eo quod est idem numero, sed multiplex in virtute, iv, 97, b, in fine.
 Accidens est susceptibile contrariorum eo modo quo potest esse subjectum accidentis, iv, 143, b.
 Quomodo quantitas sit susceptiva contrariorum? iv, 144, a.
 Quomodo ad productionem contrariorum in eodem passo possit concurrere aliqua causa naturalis? iv, 240, a.
 Utrum mixtum ex contrariis ex hoc sit naturaliter corruptibile quod contraria in eo agant ad invicem? iv, 332, b, et inde-338, a, et inde.
 Dux qualitates contrarie, et essentialiter distincte, possunt esse in eodem subjecto, iv, 338, a.
 Ex qualitatibus contrariis in mixto fit una qualitas media, iv, 338, b.
 Prima contrarietas est privatio et habitus. Quis sensus? Et alia contraria dicuntur secundum privationem et habitum diversimode, v, 387, b.
 Eadem contraria possunt esse contraria mediata simpliciter, et immediata secundum tempus, vi, 59, a.

CONTRITIO

Contritus non consequitur gratiam nisi virtute sacramenti, quod habet in proposito, vi, 22, a.
 Contritio pertinet ad sacramentum penitentiae, et ut dispositio prævia, et ut pars; et ut præcedens confessionem potest etiam dici pars sacramenti, vi, 301, a.
 Contritio potest accipi tripliciter; et que sufficiat ad peccati venialis remissionem? vi, 316, a, in fine, b.
 Contritio quid? vi, 347, b.
 In contritione est duplex dolor de peccato, vi, 353, a = vii, 106, b, in fine.
 Contritio et satisfactio sunt magis necessarie ad penitentiam quam confessio et absolutio. Quis sensus? vi, 355, b.
 Contritio est pars formati sacramenti penitentiae, non autem informis, vi, 356, a.
 Contritus tenetur in generali velle magis pati quancumque

pœnam quam peccare; non tamen tenetur in speciali descendere ad pœnam inferni, aut ad allam, vi, 356, b.
 Quilibet contritus magis dolet, et maiorem displicentiam habet de peccato inquantum est offensam Dei, quam de eodem inquantum est nocivum sibiipso, etiam si hæc essent idem realiter, vi, 357, b-368, a.
 Si deest contritio, confessio non valet, pro tempore quo fit, ad remissionem peccati, vi, 374, b, in fine.
 In contritione tria sunt consideranda, vi, 424, a.
 Actus contritionis, qui deleat peccatum veniale, potest esse in purgatorio, sed improprie, vi, 424, a et b.
 Contritio, inquantum pars sacramenti, et inquantum actus virtutis, est causa remissionis peccatorum, vi, 441, a.
 Contritio et ornatu possunt simul concurrere ad primam rem sacramenti penitentiae, vi, 441, b, in fine-442, a.

CONVERSIO, CONVERTENTIA, CONVERTIBILITAS

Differentia adest inter convertibilitatem et convertentiam, ii, 347, a.
 Quis est terminus per se conversionis panis in Eucharistia? iv, 99, a et b = vi, 188, b et inde-242, a.
 Converti essentialiter cum alio, contingit dupliciter, iv, 385, a.
 In conversione panis in corpus Christi non datur ultimum instans esse panis, sed primum non esse, vi, 30, a.
 Conversio panis in corpus Christi non debuit per verba forme significari ut in fieri, sed ut in facto esse, vi, 147, a.
 Conversio non est ratio formalis quod corpus Christi sit in hoc loco, vi, 173, a-180, a.
 Difficilius est accidens converti in accidens, quam substantiam in substantiam, vi, 179, a.
 Conversio panis et vini in corpus et sanguinem Christi non est formalis, vi, 222, b.
 Conversio panis et vini in corpus et sanguinem Christi differt ab aliis conversionibus naturalibus in quatuor, vi, 223, a.
 Utrum conversio panis in Eucharistia tantum dispositive concurrat ad hoc quod corpus Christi sit in altari? vi, 228, b, et inde-243, a, et inde.
 Convertentia et differentia inter conversionem alimenti in altum, et conversionem panis in corpus Christi, vi, 239, b.

CORPORALE, CORPUS

A corpore dependet individualio animæ rationalis. Quomodo? i, 200, b = iii, 248, a et inde = iv, 360, a.
 Corpus quod movetur, habet semper aliam et aliam relationem distantie ad corpus quiescens a quo elongatur, ii, 307, b.
 Corporale agens minus perfecte suum mobile tangit, et ei adest, quam incorporeum, ii, 436, a.
 Non implicat contradictionem, sed per Dei potentiam fieri potest, ut sint simul duo corpora in eodem loco, ii, 519, b = vii, 76, a in fine, b.
 Non omne corpus quod fit, necessario fit in loco, iii, 78, a in fine.
 Nullum corpus potest se toto agere, iii, 99, b.
 Substantia spiritalis potest dupliciter dare corpori suum esse, iii, 120, b.
 Corpus, ex conjunctione ad substantiam separatam, percipit aliquid de ejus virtute. Quomodo? iii, 133, b.
 Corpus est fluitum superfleie sua intrinseca, iii, 139, a.
 Corpus gloriosum in celo, quomodo sit in loco? iii, 141, a, circa finem.
 In corpore obsessio possunt esse simul plures demones; et quomodo? iii, 143, b.
 Ad corpus non comparantur secundum eandem habitudinem cause diabolus et anima, iii, 144, a.

Nullum corpus est mensura, nisi per motum. iii, 178, a.
 Non potest aliquod corpus seipsum movere localiter ut proprie et per se movens et motum. iii, 379, a.
 Corpus gloriosum non eget loco. iii, 414, a.
 Potestne corpus moveri in instanti? iii, 418, b-420, a.
 Impossibile est quod aliquod corpus habeat partes ejusdem rationis, nisi habeat partes diversarum rationum. i, 9, b.
 Fictio est quod aliqua forma subsistens det sibi ipsi corporeitatem, et quod corpus physicum habeat formam non in materia. iv, 12, b.
 Quantitas consequitur per se corpus ut sic. iv, 20, a-38, b-40, a-190, a-193, b.
 Materia est per se primo disposita ad formam corporeitatis. iv, 21, b.
 Nullum corpus agit nisi per motum. iv, 41, b.
 Corporis actio est duplex. iv, 42, a-46, a.
 Omnes motus naturales corporum inferiorum, convenientes eis ut corpora sunt, reducuntur sicut in causam in motum corporum celestium. iv, 42, b-46, a-51, a.
 Ordo, tam in aeternitate quam in actualitate, corporum inferiorum ad superiora, et corporum absolute ad spirituales substantias. iv, 42, b, et inde.
 An in alia corpora agat caelum empyreum; et quomodo? iv, 44, b-47, a.
 Utrum in homine sit forma corporeitatis praeter animam intellectivam? iv, 59, b, et inde-90, b, et inde.
 Cur quatuor corpora simplicia inter cetera dicantur elementa? iv, 81, b.
 Corpus Christi vivum et mortuum, fuit simpliciter, id est, absolute loquendo, idem numero; non autem simpliciter, id est, omnino seu totaliter. iv, 92, b-93, a = v, 278, a, et inde-46, a-186, b.
 Corpus Christi mortuum, fuit pars essentialis naturae humanae in Christo per synecdochen. iv, 92, b.
 Cur magis dicantur haberi corpora sanctorum, dum habentur eorum cadavera vel ossa, quam si ex eis haberetur vermis vel ignis? iv, 92, b.
 Quare magis cadaver hominis dicitur corpus hominis, quam ignis generatus ex aere corpus aeris? iv, 96, b.
 Quare proprium corpus magis dicatur corpus meum, vel substantia mea, quam animal meum? iv, 96, b.
 Quare corpus Christi non fuit putrefactum post mortem? iv, 97, a.
 Quid per se claudatur sub significatione corporis, cum in forma Eucharistiae dicitur: *Hoc est corpus meum*? iv, 99, b.
 Inter corpus vivum et cadaver non est statim dissimilitudo. Quare? iv, 100, a.
 Corpus et anima non se habent proprie ut materia et forma, sed solum secundum quandam similitudinem. iv, 101, a.
 Quomodo corpus possit dici materia animae, cujus tamen anima secundum aliam rationem est pars? iv, 101, a et b.
 In corporalibus substantiis duplex est compositio actus et potentiae. iv, 108, a.
 Corporeitas de genere substantiae potest esse sine corporeitate de genere quantitatis; et tale corpus esset aliquo modo spirituale. iv, 148, b.
 Ad esse corpus, quid? iv, 153, b.
 Tria corpora sunt simul, et tamen plura corpora simul esse non possunt. iv, 153, b.
 Corpus fit ex non corpore; quis sensus? iv, 156, b.
 Corpus mathematicum est divisibile in infinitum, non autem naturale; et quid utrumque? iv, 161, b-162, a.
 Non quilibet pars corporis divisa potest per se existere. iv, 167, a et b.
 Corporis integritas requisita ad virginitatem est triplex. iv, 176, a, in fine, b.
 Quomodo corpus et anima in se invicem influunt? v, 250, a.

Utrum idem corpus esse in diversis locis implicet contradictionem? vi, 168, a, et inde-170, b-174, a et inde-181, a.
 Non deerunt corpori glorioso naturalia accidentia, ut calidum, frigidum, et hujusmodi. vi, 177, b.
 Corpori potest uniri substantia spiritualis per contactum virtutis. vi, 210, a et b.
 Utrum unio animae ad corpus sit quid positivum? vii, 35, a-48, b.
 Corpora sanctorum, post resurrectionem, erunt passibilia, passione communiter dicta, prout omnis receptio dicitur passio; non tamen erunt passibilia, passione proprie dicta, quae est motus praeter naturam, vel abjectio alicujus convenientis, vel receptio alicujus disconvenientis; et haec eorum impassibilitas proveniet ex pleno dominio animae super corpus. vii, 62, a.
 Utrum corporis gloriosi impassibilitas proveniat ex cessatione motus cogli? vii, 63, b-68, a et inde.
 Utrum corporis gloriosi impassibilitas sit propter aliquam formam ei inherenterem? vii, 64, a-66, b, et inde-71, a et b-72, a.
 Duobus modis corpus corruptibile potest fieri incorruptibile. vii, 68, a in fine, b.
 De passibilitate et afflictione corporum damnatorum, et quare ab igne non consumerentur? vii, 68, b, et inde-96, a.
 Corpora beatorum erunt subtilia propter plenum dominium animae supra corpus, ut ipsum perfecte informat, et propter aliquam formam ei inherenterem, quae dicitur dos subtilitatis. vii, 73, b.
 Differentia inter subjectionem corporis gloriosi et corporis Ade ad animam. vii, 74, b.
 Corpus gloriosum non habet ratione suae subtilitatis quod possit simul esse cum alio corpore. vii, 75, a.
 Quid prohibeat corpus ne sit simul cum alio corpore in eodem loco? vii, 75, b, et inde-92, b.
 Utrum corpus ignis sit in eodem loco cum ferro ignito, et similiter panis vino infusus cum ipso vino? vii, 77, b-84, b-85, a.
 Unum corpus gloriosum nunquam erit simul cum alio corpore glorioso. vii, 84, b.
 Corpora Sanctorum transeunt per sphaeras celestes sine earum divisione. vii, 89, a-91, a.
 Corpus humanum, post resurrectionem, non est transmutabile de forma in formam. vii, 96, a.
 Si corpora beatorum transirent per ignem, immutarentur quidem secundum tactum, sicut et corpora damnatorum; non tamen affligerentur sicut illa. vii, 104, b.
 In corporibus gloriosis erit tantum immutatio sensuum spiritualis. vii, 105, b, et inde.
 Sensibilia activa non potuissent naturaliter immutare corpora humana in statu innocentiae. vii, 106, a.
 Corporis corruptibilis et incorruptibilis per naturam non potest esse una et eadem materia. vii, 132, b, in fine-133, a.
 Corpus est propter animam, et non contra. vii, 276, b, et inde.
 Implicat contradictionem quod corpus transferatur de loco in locum, non transeundo per medium. vii, 279, a.

CORRUPTIBILE

Corruptibile et incorruptibile non communicant in aliquo genere. i, 354, a.
 Non omne incorruptibile potest per se esse sine corruptibili. iv, 22, b, in fine-30, b, in fine-31, a.
 Elementa non sunt corruptibilia sicut mixta; attamen non possunt dici simpliciter incorruptibilia. iv, 49, a.
 Utrum mixtum ex contrariis ex hoc sit naturaliter corruptibile, quod contraria in eo agant ad invicem? iv, 332, b, et inde-338, a, et inde.
 Unde dicatur res esse corruptibilis? vii, 38, a et b-43, a et b, et inde.

CORRUPTIO

- Quæ eadem generatione generantur primo, vel eadem corruptione corrumpuntur, sunt idem. Quis sensus? i, 315, b-322, a.
- Generatio et corruptio accipiuntur dupliciter. i, 366, a-iii, 187, a.
- Non est simul generatio temporis et ejus corruptio. iii, 187, a.
- Corruptio indivisibiliter durantium immediate succedit eorum generationi. iii, 409, b.
- An in corruptione substantiæ corporeæ necessario corrumpatur et quantitas? iv, 25, a, et inde-34, b, et inde.
- Qualitas symbola corrumpitur ad corruptionem subjecti. iv, 36, b.
- Generatio et corruptio non possunt esse motus continuus. iv, 52, b.
- Quomodo differt resolutio mixti a corruptione? iv, 79, b.
- An corruptionem et generationem distinguat Philosophus a mixtione? iv, 81, a.
- Corruptio corporis in morte, dupliciter. iv, 93, b.
- Triplex corruptio est in actu generationis. iv, 177, a.
- Corruptio carnis proveniens ex primo parente est naturalis et moralis diversimode. iv, 349, b-350, a.
- Quanam est differentia inter corruptionem et annihilationem? vi, 240, b.
- Id quod proprie corrumpitur, est id quod est compositum ex materia et forma. vii, 44, a et b.
- Motus cæli est causa generationis et corruptionis in rebus. Quomodo? vii, 69, a.

CORRUPTUM

- Nullum corruptum potest per agens naturale idem numero reparari; per divinam autem potentiam res permanens, si fuerit corrupta, potest eadem numero reparari; secus si res corrupta, esset successiva. vii, 1, b, et inde.
- Quæ contradictiones sequuntur ex reparatione motus corrupti in identitate numerali? vii, 10, b-25, a-26, a.

CREARE, CREARI

- Creare, et potentia creandi, est aliquod commune toti Trinitati, et non proprium alicui divine personæ; licet hæc potentia approprietur alicuius personis procedentibus. i, 174, a-iii, 87, b.
- Accidentia non proprie creantur. i, 176, a.
- Esse creatum a Deo secundum totam substantiam, et non habere durationis principium, non repugnant. iii, 2, b.
- Utrum creari differat a conservari; et quomodo? iii, 4, a-12, a, in fine.
- Omne ens aliud a Deo, necessario est creatum a Deo. iii, 29, b.
- Utrum aliquid creari implicet contradictionem? iii, 42, b, et inde-69, b, et inde.
- Deus ab æterno creavit res, sed res non sunt ab æterno creatæ. Quis sensus? iii, 49, b, et inde-52, b.
- Id quod creatur, fit ex nihilo, per se, et non per accidens; oppositum tamen videtur Auctor dicere. iii, 69, b, in fine-98, a, in fine, b.
- Dupliciter dicitur aliquid creari, non supposita materia. iii, 79, a.
- Ex distantia quæ est inter ens finitum et nihil, non potest probari quod potentia creandi non sit communicabilis creature. iii, 106, b.
- Cur formæ artificiales non dicantur creari? iii, 115, b.
- Mori et nasci potius conceditur de Christo quam creari. v, 152, b-153, a-154, b, et inde-159, a.

CREATIO

- Materia non potest esse formalis terminus creationis. i, 252, b.

- Terminus creationis est esse universale. Quis sensus? i, 330, a-iii, 103, a, et inde.
- Creatio activa, quid? ii, 236, a-iii, 26, b, et inde.
- Creatio passiva non refertur ad Deum relatione reali. ii, 308, a-iii, 27, a.
- Ex creatione rerum ex nihilo sufficienter arguitur infinitas divinæ virtutis. ii, 525, b.
- Utrum creatio, ex hoc quod nulla proportio est inter nullam potentiam et aliquam, arguat divinæ potentie infinitatem? ii, 529, b-533, a.
- In quo differrent creatio et conservatio, si mundus esset ab æterno? iii, 13, a.
- Aliqua creatio est Deus, et aliqua creatio non est Deus. iii, 26, a.
- Creatio passiva, quid? iii, 26, b, et inde.
- Creatio passiva est creatura, generaliter sumendo nomen creaturæ; nec tamen mediante alia creatione creatur. iii, 27, a-55, a et b.
- Creatio passive sumpta non est proprie loquendo mutatio vel passio, licet per modum passionis aut mutationis significetur. iii, 27, a.
- Quis est sensus hujus articuli Parisiensis: *Creatio non est mutatio ad esse*, — Error? iii, 28, b.
- Distinctio inter creationem activam et conservationem activam. iii, 28, b, et inde-48, a, et inde.
- Non est proprie de ratione creationis, ut creatio est, quod importet novitatem essendi, nisi ex communi usu. Oppositum alibi Auctor videtur dicere. iii, 29, a-55, b, circa finem.
- Utrum creatio activa sit actio transiens? iii, 32, a, et inde-48, b, et inde.
- Utrum creatio passiva sit relatio, aut aliquid distinctum a re creata? iii, 34, b, et inde-55, a, et inde.
- Utrum creatio passiva sit creatura effectus naturaliter consequens aut accidens inherens, aut causa extrinseca ejus? iii, 35, a-55, b-56, a.
- Secundum aliquos ista est concedenda: *Creatio activa Petri fuit ab æterno*, et non ista: *Ab æterno fuit creatio activa Petri*. iii, 50, b.
- Licet creatio passiva sit accidens creature, non tamen semper subjectum ejus creatur. iii, 55, b.
- Quomodo relatio creationis passiva sit prior et posterior creature seu subjecto suo? iii, 57, a.
- Iste non sunt veræ secundum modum loquendi: *Creatio est conservatio*; et contra. iii, 68, a, in fine, b.
- Quomodo possit vel non possit dici eadem actio habere simul rationem creationis et conservationis? iii, 68, b.
- Creatio activa quomodo est æterna vel temporalis? iii, 68, b.
- Quomodo creatio, secundum diversa in ea considerata, dicitur durare per instans tantum, per tempus, et in æternum? iii, 68, b, et inde.
- Creatio non presupponit materiam nec causam efficientem; et nullo modo convenire potest cause secundæ. iii, 84, b-106, b.
- Utrum creatio requirat potentiam infinitam in creante, propter distantiam entis a non ente? iii, 88, b, et inde-95, a, in fine, b-97, a et inde-112, a, circa finem, b.
- Creatio requirit potentiam infinitam, etsi non propter distantiam infinitam inter ens et non ens, tamen propter improprietatem entis ad nihil, et potentie facientis aliquid ex nihilo ad potentiam facientis aliquid ex aliquo. iii, 97, a, et inde.
- Creatio, quid? iii, 104, b.
- Creatio est perfectior et prior quam generatio et alteratio. iii, 104, b.
- An creatio admisceatur operibus naturæ? iii, 114, b-iv, 113, a.
- Creatio anime Christi terminatur ad esse suppositi. v, 116, b.

CREATURA

- Omnis creatura plus naturaliter diligit Deum quam seipsam. i, 101, b.
- Nulla creatura est vera formaliter per suam essentiam. Quis sensus? i, 185, a in fine, b.
- Nulla creatura est sua bonitas. Quis sensus? i, 187, b.
- Omnis creatura participat esse. Quis sensus? i, 311, a et b = v, 400, a.
- Esse creature, quo formaliter est actus, non est Deus, nec est proprie creatura, nec est proprie ens, vel quod est. i, 314, a-321, b-327, a.
- Nulla creatura habet in se potentiam per quam possit annihilari. i, 366, b.
- Nulla creatura est simpliciter nobilior anima Christi; secus secundum quid. ii, 93, b.
- Capacitas creature, quid? Et quomodo possit vel non possit impleri? ii, 137, b-559, b.
- Creatura refertur ad Deum relatione reali, sed non econtra. ii, 283, b.
- Esse creature potest considerari quadrupliciter. ii, 412, a in fine.
- Nulla creatura potest esse propria ratio alterius creature, sed sola divina essentia. ii, 419, b.
- Creatura futura, vel preterita, quomodo refertur ad Deum reali relatione presentia? ii, 428, a-429, b.
- In omnibus, creaturis Deus adest, non sicut pars essentia, aut sicut accidens, sed sicut agens adest ei in quod agit. ii, 431, a.
- Creatura convenit ex se non esse; quis sensus? Et utrum sit prius natura non ens quam ens? iii, 12, b-13, a = iv, 501, b, et inde.
- Si aliqua creatura esset ab aeterno, non propter hoc assimilaretur Filio Dei. iii, 13, a.
- Non omnis productio creature, in quantum est productio, habet quod mensuretur instanti transeunte; potest tamen mensurari *nunc* stante. iii, 19, a.
- Nulli creature potest conferri ut operetur absque operatione divina. iii, 31, a et b-32, a.
- Cui proprie competat esse creaturam? iii, 56, b.
- Nulla creatura, proprie loquendo, conservat aliquam substantiam. iii, 69, a.
- Creatura est a Deo tam secundum esse essentie quam secundum esse existentie, sed diversimode. iii, 76, a.
- Aliqua creatura potest se tota agere. iii, 99, b.
- Licet aliqua creatura sit actus tota, non tamen totaliter. iii, 113, a.
- Creatura non est simpliciter impeccabilis per naturam, alias esset Deus. iv, 186, b.
- Nulla creatura potest imitare voluntatem nostram quoad exercitium necessario. iv, 231, b.
- Utrum aliqua creatura possit esse causa totalis respectu sui effectus? iv, 237, b-251, b.
- Creatura non est genus ad hominem. v, 155, a.
- Creaturarum transmutatio est triplex. v, 234, a.
- Nulla pura creatura potuit sufficienter satisfacere pro tota natura humana. v, 259, a.
- Creatura potest appetere suam non esse de per accidens, non autem per se. v, 367, b.
- Bonum creature potius salvatur in Deo quam in seipsa. v, 367, b.
- Quilibet creatura rationalis naturaliter suam beatitudinem appetit. vii, 106, b.

CRUX

- Crux Christi est adoranda adoratione latrice. v, 137, b.
- Cruci in qua pependit Christus, non debetur honor latrice in se, et ut res quedam Christi est. v, 138, b-141, b.

CULPA

- Aliqui defectus, in nos per originem venientes, habent rationem culpe. iv, 329, a.
- Ille quinque defectus, malum, peccatum, macula et culpa, aliquomodo differunt; et quomodo? iv, 329, a-421, a = vi, 417, b.
- Ratio culpe minus invenitur in peccato originali quam in aliis. iv, 340, a, in fine = v, 36, b.
- Habitus ex pravis actibus acquisitus non habet rationem culpe. iv, 342, a.
- Quid primo constituit rationem culpe in peccato originali? iv, 346, a-347, a.
- Unde actus voluntatis habet primo rationem culpe? iv, 392, a = v, 400, b.
- Malum in rebus voluntariis bene dividitur per culpam et penam. Et quid utrumque? iv, 421, a.
- Utrum culpa possit habere rationem pene? iv, 422, b-423, b, et inde = vii, 118, b.
- Omnis culpa causatur ex carentia boni debiti inesse agenti; et talem carentiam etiam causat. iv, 423, b.
- Omnis inordinatio conveniens actui ut exit ab agente, habet rationem culpe; omnis autem conveniens agenti ut recipit actionem, habet rationem pene. iv, 424, a.
- Culpa ratio primo invenitur in actu voluntatis, posterius in actibus aliarum potentiarum, et non nisi per illam. iv, 441, a.
- Ratio culpe potest tamen esse in actu intellectus, nullo interveniente actu voluntatis. iv, 447, a et b.
- Deus non potest dici causa culpe, licet possit dici causa pene. Quare? iv, 507, b.
- Inconsideratio precedens primam electionem non habet rationem culpe. v, 400, a.
- Culpa quandoque tollitur simul cum toto reatu per sacramentum penitentiae; quandoque tollitur tantum culpa, remanente aliquo reatu. vi, 295, b-369, b.
- In peccato sunt duo: actus culpe, et macula sequens. vi, 309, a.
- Qua ratione debet displicere magis culpa quam pena, et qua ratione e converso? vi, 357, a.
- Utrum debeat poni distinctio inter culpam ut est Dei offensiva, et ut est peccanti nociva ratione pene debite culpe? vi, 360, b, in fine, et inde-367, a, in fine, et inde.
- Tam culpa quam pena privat finem et ordinem ad finem, sed diversimode; et separatio a Deo quae provenit a culpa, est peior. vi, 366, b.
- Culpa dupliciter ordinatur per penam. vi, 409, b-415, b, et inde.
- Culpa, in quantum culpa, non est pena. vii, 118, b.
- Culpa tripliciter differt a pena. vii, 118, b.

CULTUS

- Cultus deberet attribui corporibus celestibus, si essent animata. iii, 486, b, et inde.
- Cultus interioris est triplex status; et de proportionem ejus ad exteriorem. vi, 70, a-215, a.
- Aliquid pertinet ad divinum cultum tripliciter. vi, 81, a.

CUPIDITAS

- Cupiditas, ut est speciale peccatum, est radix et initium omnis peccati. iv, 489, b.

DAMNATUS

- Damnati Deum odio habent, non tamen in se, sed in suis effectibus. iii, 351, b = v, 436, a et b.
- Utrum damnatus possit bene velle, seu habere bonum actum volendi? iii, 429, b, et inde-445, b et inde.

Quomodo damnati volunt vel non volunt se peccasse? iii, 445, b, in fine.

Ignis inferni causabit in corporibus damnatorum sensibilem dolorem; non tamen corrumpet ea, nec alterabit a sua naturali qualitate. v, 239, b. vii, 96, a.

Damnati non per se poenitent de peccatis, sed per accidens; et quomodo sit vel non sit in eis remorsus conscientiae? v, 436, b.

Quomodo in damnatis manebit character sacramentalis? vi, 110, a.

Damnatus, in omnibus quae elective et deliberative vult, peccat. vi, 419, a.

Corpora damnatorum quomodo dicantur passibilia vel impassibilia? vii, 68, b, et inde.

Privatio divinae visionis est, principalis poena damnatorum. vii, 98, b.

Ordo inter poenas damnatorum. vii, 98, b-106, b.

Utrum quies caeli futura, sit causa inalterationis et incorruptionis corporum damnatorum? vii, 99, b, et inde-107, b, et inde.

Utrum corpora damnatorum immutabuntur immutatione reali, ut organa sensus tactus cedere realiter. vii, 100, b-111, a et b.

Utrum spiritus damnati affligantur ab igne corporeo solum per modum alligationis seu detentionis in eo? vii, 101, b, in fine, et inde-114, a, in fine, et inde.

Utrum miseria damnatorum consistat essentialius in aeterna displicentia de Deo, quam in aeterna carentia divinae visionis? vii, 102, b, et inde-118, a, et inde.

Quae est ista lesio corporalis ab igne, quae causat dolorem, in corpore damnatorum? vii, 105, a.

Cur variatio poenarum causata ex contrariis objectis non causabit refrigerium in corporibus damnatorum? vii, 113, b.

Ignis inferni est veraciter nocivus damnatis. vii, 113, b, 114, a.

Cur damnatorum spiritus magis igni quam aliis corporibus alligantur cruciandi? vii, 116, b.

Maxima miseria damnatorum consistit in perversa eorum operatione; sed eorum poena consistit in privatione, in dolore et tristitia. vii, 118, a.

Poena damnatorum est duplex. vii, 157, b.

Quomodo damnati appetant beatitudinem? vii, 181, b-182, a.

DARE, DATIO

Non potest dari Spiritus Sanctus creaturae alieni, nisi dato alio dono creato. Quare? ii, 62, b, in fine.

Datio activa Spiritus Sancti non opponitur dationi passivae ejus. ii, 147, b.

Spiritus sanctus est ratio quod Filius detur, et non e contra. ii, 147, b.

Dare et accipere in divinis sunt idem realiter, et tamen dare non est accipere. ii, 168, a.

DAVID

Quomodo excensatur David in hoc quod comedit panes propositionis cum pueris suis? vi, 521, a-535, a, et inde.

DE

Quid importat propositio *de*? i, 257, a et b.

DEFECTUS

Nisi defectus precedat in ratione, non potest esse peccatum in voluntate. iii, 350, b.

Defectus differt a malo et a culpa; et quomodo? iv, 329, a.

Quomodo defectus materiae possit in defectum animae rationalis? iv, 350, a-355, b.

Duplex est defectus in voluntate creata. iv, 401, a, circa finem.

Defectus tam actualis quam potentialis est causa peccati. iv, 403, b.

Prima radix omnis defectus est esse ex nihilo. iv, 505, a-507, a et b.

Defectus in ratione ex duobus contingit. v, 429, a = vii, 131, a, in fine.

DELECTABILE

Bonum non univoce dividitur in honestum, utile et delectabile. i, 189, a.

Delectabile proprie, quid? vi, 58, a.

DELECTATIO

Delectatio non est amor; et quomodo distinguitur ab amore et desiderio? i, 62, a et b-65, b, in fine, et inde-73, b, et inde-76, a et b-77, a et b.

In delectatione beatitudo consistit, non essentialiter, sed per modum sequelae et completivae. i, 63, b-82, b-83, a. vii, 146, b-163, b, et inde.

Delectatio de fine habito estne praecipuus inter actus non essentialiter pertinentes ad beatitudinem? i, 74, b, et inde-87, a et inde.

In quonam sensu delectatio requirit praesentiam amati? et de triplici gradu delectationis. i, 74, a.

Ad delectationem pertinet unio, differenter tamen ac ad amorem; et minus unit delectatio quam amor. i, 75, b, et inde.

Delectatio perficit opus; quomodo? i, 76, b, in fine-83, a.

Delectatio, quid? et quae ad eam requiruntur? Reducitur in operationem sicut in causam et objectum, et ad eam sicut ad finem ordinatur, et non e contra. i, 80, b-83, b, et inde. v, 234, b-343, b-344, a et inde = vii, 165, b.

Delectatio quandoque aspicit conjunctionem boni ad aliud. i, 80, b, in fine.

Delectatio de bono divino in se considerato melior est in genere laudabilium, non autem honorabilium. i, 81, b.

Quomodo delectatio perficiat beatitudinem? i, 83, a et b.

Nulla delectatio est quid optimum; sed quaedam est aliquid optimi. i, 84, a.

Differentia inter delectationem et gaudium. ii, 567, b.

Delectatio non est per se in tempore. iii, 373, b.

In delectatione venereorum est tria considerare. iv, 173, b.

Delectatio et dolor ad appetitum pertinent. v, 234, b.

Quae est prima radix delectationis? et quonam delectatio tenet primum gradum, quonam secundum? v, 239, a.

Delectatio duplex: interior scilicet, et exterior; et quae utraque? v, 239, b.

Deus non est totale objectum delectationis. v, 343, b.

Sicut duplex est medium in intellectione, ita in delectatione. v, 347, a.

Quae delectatio consequatur opera virtutum? v, 418, a.

Delectatio applicat intentionem ad ea in quibus aliquis delectatur. v, 432, b.

DELIBERATIO

Deliberatio non est primus actus liber. iv, 212, a.

Respectu quorum fit deliberatio? iv, 218, a.

DEMONSTRATIO

Demonstratio, qualis in scientiis subalternis, et in nostra theologia. i, 16, a et b.

Principium demonstrationis potest cognosci per se, et conclusio per se, et utrumque simul. i, 43, a.